

12 Haziran 1978
400 KURUŞ
113

HALKIN KURTULUŞU

İŞÇİLERİN KÖYLÜLERİN BAĞIMSIZ ve DEMOKRATİK TÜRKİYESİ İÇİN İLERİ!

Rusya ile imzalanacak olan

«SİYASİ BELGE» TÜRKİYE HALKININ ÇIKARLARINA BÜTÜNÜYLE AYKIRIDIR

Ecevit, Batılı emperyalistleri ve onların çeşitli kuruluşlarını dolaştıktan ve kendi sözleriyle "Batılılara Türkiye'nin jeopolitik durumunun ve ekonomik potansiyelinin önemini anlattıktan" sonra yurda döndü.

Ecevit, bu gezisinde "Batılı" emperyalistlere, ülkemizin jeopolitik durumunu; yani Türkiye'nin emperyalizmin bir ileri karakolu, bir üssü olarak kalması için neler yapılması, hangi silahların verilmesi, hangi "yardım"-ların yapılması gerektiğini anlattı.

Ülkemizdeki "ekonomik potansiyelin önemini" anlatırken ise, onlara, ülkemizin sömürülebilecek hangi zenginliklere sahip olduğundan bahsetti. IMF'nin reçetesinin bütünüyle uygulanmakta olduğundan, ülkemizin emperyalist yatırım ve kârlar için dikensiz bir gül bahçesi haline getirilmeye çalışıldığından, ekonominin buna uygun olarak yeniden düzenleneceğinden, yatırım ve kârların garanti altına alınması için her türlü tedbirin düşünüldüğünden bahsetti.

Emperyalist parababalarından koskocaman bir aferin ve yeni "yardım" vaatleri alarak yurda döndü.

Ecevit, şimdi de, önümüzdeki haftalarda, bir siyasi belgenin de imzalanacağı Moskova ziyaretine, yeni çarlarla görüşmeye hazırlanıyor.

"SİYASİ BELGE"NİN GERÇEK ANLAMI NEDİR?

Sovyet sosyal-emperyalistleri ile Türkiye arasında bir siyasi belge imzalanması bilindiği gibi, Kosigin'in Türkiye ziyareti sırasında kararlaştırılmıştı.

Son yıllarda Sovyet sosyal-emperyalistlerinin ülkemizde ekonomik ve siya-

Dev.Sa.7.sü.3'de

Sosyal-faşist sendika ağaları Maden-İş üyesi işçileri MESS patronlarına yeniden satmaya hazırlanıyor

- MESS İLE MADEN-İŞ ARASINDA 21 FABRİKA İLE İLGİLİ GÖRÜŞMELER SÜRÜYOR. 15 FABRİKADA KARŞILIKLI GREV VE LOKAVT KARARI ALINDI. HEM MESS, HEM DE MADEN-İŞ PATRONLARI GRUP SÖZLEŞMESİ FİKRİNDE BİRLEŞİYORLAR.
- GEÇMİŞTE DE MADEN-İŞ YÖNETİCİLERİ GRUP SÖZLEŞMESİ İLE MADEN-İŞ ÜYESİ İŞÇİLERİ MESS PATRONLARINA SATTILAR. BUGÜN DE AYNI YOLDAN YÜRÜYORLAR.
- MESS-MADEN-İŞ ARASINDA 21 FABRİKADAKİ GÖRÜŞMELER TAM DA ÜCRETLERİN DONDURULMASININ TEZGAHLANDIĞI VE ÜÇLÜ KOMİTE HAZIRLIKLARININ YAPILDIĞI BİR DÖNEMDE SÜRDÜRÜLÜYOR. GRUP SÖZLEŞMESİ, AYNI ZAMANDA BUNUN BİR UYGULANMASIDIR.

YAZISI 4. SAYFADA

Yeni buğday taban fiyatları yoksul ve orta köylülüğün açlığa ve sefalete biraz daha itilmesi, sömürü ve soygunun pekişmesi demektir.

Yeni buğday taban fiyatları:

Milyonlarca yoksul ve orta köylü için sefalet ve yoksulluk

Bakanlar Kurulu, geçtiğimiz hafta bütün Türkiye için buğday taban fiyatlarını belirledi.

Çeşitli bölgeler için, iki tip buğday için ayrı ayrı belirlenen bu yılki buğday taban fiyatları kiloda 310 kuruş ile 340 kuruş arasında değişmektedir. Buğday taban fiyatları Bakanlar Kurulu kararıyla Orta, Doğu ve Güneydoğu Anadolu Bölgeleri için 340, diğer bölgeler için de 310 kuruş olarak belirlenmiştir.

Ecevit hükümetinin tespit ettiği bu yılki buğday taban fiyatları, geçen yıl zamanından çok geç açıklanan taban fiyatlarından aşağı-yukarı 30-60 kuruş daha fazla. Yani bir yıl içinde buğday taban fiyatlarındaki artış % 10-18 arasında.

Halbuki bu 1 yıl içerisinde buğday üreticisi yoksul ve orta köylünün tükettiği maddelerdeki artış nerdeyse % 100'ün üzerine çıkmıştır. Üstelik buna bir de tarım girdilerindeki fiyat artışlarını eklersek, yoksul ve orta köylülüğün yaşama düzeyinin geçen yıldan bu

Dev.sa.7.sü.1'de

Yoksul ve orta köylüler üzerindeki sömürüye son

- TOPRAK AĞALARININ TOPRAKLARINA VE HAZİNE ARAZİLERİNE TAZMİNATSIZ OLARAK EL KONMALI VE BU TOPRAKLAR TOPRAKSIZ VE AZ TOPRAKLI KÖYLÜLERE DAĞITILMALIDIR. TEFECİLİK VE HER TÜRLÜ FEODAL VE YARI-FEODAL SÖMÜRÜ KALDIRILMALIDIR.
- KÖYLÜLERİN SIRTINA YÜKLENMİŞ OLAN DOLAYLI VE DOLAYSIZ AĞIR VERGİ YÜKÜ KALDIRILMALIDIR.
- YOKSUL VE ORTA KÖYLÜLERİN BANKALARA VE TEFECİLERE OLAN BORÇLARI İPTAL EDİLMELİ, TOPRAKLARI ÜZERİNDEKİ İPOTEKLER KALDIRILMALIDIR.
- BÜTÜN TARIM ÜRETİCİLERİNE TARIM ARAÇLARI, TARIM İLAÇLARI VB. EN UCUZ ŞEKİLDE SAĞLANMALIDIR.
- BANKA KREDİLERİ KÜÇÜK TARIM ÜRETİCİLERİNE FAİZSİZ OLARAK VERİLMELİDİR.
- TARIM ÜRÜNLERİNİN TABAN FİYATLARI YOKSUL VE ORTA KÖYLÜLERİN KATILMASIYLA BELİRLENMELİDİR.
- TARIM KOOPERATİFLERİNİN KONTROLÜ YOKSUL VE ORTA KÖYLÜLERİN ELİNDE OLMALIDIR. BU KOOPERATİFLERE HER TÜRLÜ YARDIM YAPILMALIDIR. HİÇ BİR ÖN KOŞUL GETİRİLMEDEN YOKSUL VE ORTA KÖYLÜLERİN KOOPERATİFLERE KATILMALARI SAĞLANMALI, ÜYELİK İÇİN MADDİ KATKI VB. GİBİ KOŞULLAR İLERİ SÜRÜLMEMELİDİR.

Amerikan Birlikleri de Zaire'ye saldırdı

Bütün emperyalistler ve Mobutu rejimi Zaire halkının düşmanıdır

Zaire'deki Fransız askerleri... Fransız emperyalistleri Afrika'daki "çatışmalar" için 20 bin kişilik özel eğitilmiş bir askeri birlik oluşturmuş durumdadırlar.

Amerikan birlikleri de Zaire'ye indi. Sovyet sosyal-emperyalistlerinin yönettiği Katanga jandarmaları, Belçika ve Fransız paraşütçüleri ve nihayet Amerikan birlikleri Afrika halkına karşı katliama katıldı. Emperyalistler ve sosyal-emperyalistler, etki alanları ve doğal zenginlikler için bölge halkına karşı kıyıma giriştiler.

Sosyal-faşist borazan Politika gazetesi, Zaire'ye saldıran Katanga jandarmalarını ulusal kurtuluş kuvvetleri diye yutturmaya çalışıyor. Oysa bu paralı askerler 1960'larda Belçika emperyalistlerinin, Kongo halkına karşı saldırttığı sömürge kuvvetleridir. Daha sonra Portekiz sömürgecilerinin emrinde Angola halkının kurtuluş savaşına saldıran gene onlardır. Şimdi ise Sovyet sosyal-emperya

Dev.Sa.7.Sü.1'de

Paris Toplantısı: Zaire halkına karşı emperyalist saldırıların pazarlığı

Amerikan, Alman, İngiliz, Fransız ve Belçika devletlerinin temsilcileri Paris'te toplandılar. Paris görüşmeleri, Zaire toprakları üzerindeki emperyalist pazarlıkların zirvesi oldu.

Sovyet sosyal-emperyalistleri Katanga paralı askerlerini Zaire'ye sal-

Dev.Sa.7.Sü.6'da

HALKIN KURTULUŞU

"Ne Amerika Ne Rusya Bağımsız Demokratik Türkiye" SLOGANINI KULLANMAYACAĞIZ

Bilindiği gibi gazetemiz yayın hayatına girdiğinden beri, "Ne Amerika Ne Rusya Bağımsız Demokratik Türkiye" sloganını temel bir slogan olarak kullanıyordu. Bu slogan aynı zamanda gazetemiz tarafından yürütülen kampanyalarda, bu kampanyalar sırasında düzenlenen miting ve yürüyüşlerde vb. de kullanılıyordu.

Ancak gazetemiz yayın hayatına girdiği dönemden itibaren yakın bir zamana kadar yeni oportünizmin "Üç Dünya Teorisi"ni, uluslararası Marksist-Leninist hareketin genel çizgisi olarak savunuyordu. Gerçi biz bu teorinin aşırı bazı noktalarını ve yönlerini savunmuyorduk. Ama daha sonra "Üç Dünya Teorisi" ile ilgili özeleştirimizde de belirttiğimiz gibi, bu durum bu teorinin bazı meselelerde siyasi çizgimizi etkilemesine ve belirlemesini önlemiyordu.

"Ne Amerika Ne Rusya, Bağımsız Demokratik Türkiye" sloganını da, işte "Üç Dünya Teorisi"ni şu veya bu şekilde savunduğumuz geçmiş dönemde temel bir slogan olarak belirlemiştik. Yani bu sloganın seçilmesi ile, yeni oportünizmin "Üç Dünya Teorisi"nin -şu veya bu şekilde de olsa- savunulması arasında bir ilişki vardı.

Uluslararası planda yoldaş Enver Hoca'nın önderliğinde Arnavutluk Emek Partisi'nin yeni oportünizme karşı mücadele bayrağını, Marksizm-Leninizm bayrağını yükseltmesi ile birlikte, bu mücadele ülkemize de yansıdı. Proleter devrimci hareket safını elbetteki Marksizm-Leninizm tarafında belirledi. Özeleştiri yoluyla çizgisini uluslararası Marksist-Leninist hareketin genel çizgisine uygunlaştırdı. "Üç Dünya Teorisi"ni, yeni oportünizmi reddetti. Bu teoriye karşı müca-

Dev.Sa.7.Sü.7'de

12 Mart hükümlülerine özgürlük!

- YENİ İNFAZ YASASI 12 MART YARI-ASKERİ FAŞİST DİKTATÖRLÜĞÜ DÖNEMİNDEN BERİ CEZAEVLERİNDE YATMAKTA OLAN PROLETER DEVRİMCİLERİN, DEVRİMCİ, DEMOKRAT VE YURTSEVERLERİN SALIVERİLMESİNİ ENGELLEMEKTEDİR.
- BÜTÜN DEVRİMCİ, DEMOKRAT VE YURTSEVERLERİ, DEMOKRATİK KURULUŞLARI, DEMOKRAT MİLLETVEKİLİ VE SENATÖRLERİ VE BAROLAR BİRLİĞİ'Nİ BAŞTA 12 MART'IN SİYASİ HÜKÜMLÜLERİ OLMAK ÜZERE, BÜTÜN HÜKÜMLÜ VE TUTUKLULARIN SERBEST BIRAKILMASI İÇİN MÜCADELEYE ÇAĞIRIYORUZ.
- KOCAELİ CEZAEVİ TUTUKLU VE HÜKÜMLÜLERİNİN DUYURUSU

YAZISI 8. SAYFADA

İsviçre'de ve Batı Almanya'da işçilerin mücadelesinin önüne konulmuş bir barikat: «Üçlü Komite»

- EGEMEN SINIFLAR VE ONLARLA UZLAŞAN CHP HÜKÜMETİ BİR YANDAN "ÜÇLÜ KOMİTE" HAZIRLIKLARI YAPARKEN, BİR YANDAN DA GERİCİ VE SÖZDE DEMOKRAT YAYIN ORGANLARI VE YAZARLAR DEMAGOJİK PROPAGANDALARA HIZ VERDİLER. BU DEMAGOJİK PROPAGANDANIN BİR PARÇASI OLARAK DA BAZI AVRUPA ÜLKELERİNDE "ÇALIŞMA BARIŞI"NIN, "TOPLUSÖZLEŞME BARIŞI"NIN NASIL "SAĞLANDIĞINA" DAİR ÖRNEKLER VERİLMEKTEDİR. BU ÖRNEKLERİN BAŞINDA İSVİÇRE VE ALMANYA GELMEKTEDİR.
- İSVİÇRE'DE 1937'DEN BERİ REFORMCU SENDİKA LİDERLERİ İLE PATRONLAR ARASINDA BİR ANLAŞMA VARDIR. BU ANLAŞMAYA GÖRE SENDİKALAR GREV YAPMAMAYI TAAHHÜT ETMİŞLERDİR. AKSİ TAKDİRDE PATRONLARA TAZMİNAT ÖDEMEK ZORUNDADIRLAR. 1968'DE İSVİÇRE'DE İLK VE SON GENEL GREVİN 15. YILDÖNÜMÜ KUTLANMIŞTIR.
- BATI ALMANYA'DA TOPLUSÖZLEŞMELER BÜTÜN ÜLKE ÇAPINDA ALMAN SENDİKALAR BİRLİĞİ(DGB)'NİN, İŞVERENLER BİRLİĞİNİN VE BONN HÜKÜMETİNİN OLUŞTURDUĞU ÜCRET KOMİSYONU TARAFINDAN YÜRÜTÜLMEKTEDİR. ÜCRET KOMİSYONUNUN TESPİT ETTİĞİ ÜCRETİ KABUL ETMEYEREK MÜCADELEYE ATILAN, GREV YAPAN İŞÇİLERİN EYLEMLERİ İSE "VAHŞİ GREV"DİR. VE BU GREVLER EZİLMEYE ÇALIŞILMAKTADIR.

YAZISI 4. SAYFADA

Faşist Şah rejiminin temelleri çatırdıyor

İran'da halk mücadelesi alevleri durmadan yayılıyor. Faşist Şah rejiminin ve onun patronları Amerikan emperyalistlerinin halk düşmanı faaliyetleri karşısında emekçi kitlelerin mücadelesi yoğunlaşıyor.

Son günlerde halk mücadelesi büyük patlamalara varmıştır. 31 Mayıs günü Tahran'da binlerce üniversite öğrencisi, faşist Şah rejiminin kan dökücü saldırganlığını protesto etti. Polis kuvvetleri göstericilere saldır

Dev.Sa.7.Sü.4'de

İran halkı her gün onbinler halinde mücadele barikatlarında yer alıyor.

15-16 Haziran büyük işçi direnişi

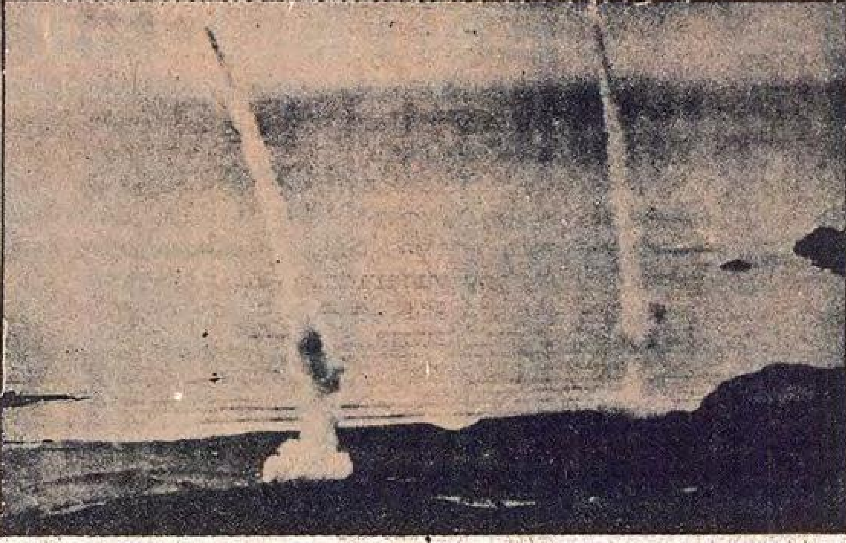

15-16 Haziran direnişinin en önemli dersleri ve bugünün görevleri

YAZISI 5. SAYFADA

Denizlerde yayılma, iki süper devletin emperyalist planlarının parçasıdır

Nükleer denizaltıların fırlattığı "Minuteman" füzeleri

Amerikan emperyalistleri ve Sovyet sosyal-emperyalistleri, denizlerde ve okyanuslarda yayılmak ve askeri gemilerini, deniz üslerini artırmak için her yola başvuruyorlar. Denizlerdeki bu yayılma etki alanlarını korumak, stratejik yolları, ve boğazları denetlemek, kıyı bölgelerdeki halkları köleleştirmek planlarına hizmet ediyor.

Etki alanlarını korumak için mücadele eden iki süper devletin elindeki savaş gemilerinin toplam sayısı 1300'dür. Sovyet amirali Gorşkov, "devletin deniz gücü" adlı kitabında alayla şunları söylemiştir: "Şimdi savaşın yeni bir aşamasında bulunuyoruz. Denizlerin ve okyanusların ekonomik ve askeri hedeflere hizmet etmek için paylaşılması ve yağmalanması aşaması". Amerikan Deniz Harekat Komutanı Horvay ise "askeri stratejimiz okyanusları, etki alanlarımızı genişletmek için kullanıyor" demektedir. Bu çerçevede iki süper devlet savaş gemileri için harcamalarını artırdılar. Amerikan emperyalistleri, 459 savaş gemisinden 20'sini modernleştirmek için 4,7 milyar dolar harcadı. 1979 askeri bütçesinde "Tiredent" denizaltıları, çok başlıklı nükleer denizaltılar öngörüldü. Sovyet sosyal-emperyalistlerine de 24 adet kıtalararası füze taşıyabilen yeni nükleer denizaltılar planladılar.

İki süper devlet bunalım bölgelerine sözde yer alım için gelip oraya kalmaktadır. Amerikan emperyalizminin çıkarlarını savunan İsrail siyonistlerinin Filistin halkına karşı saldırısı çerçevesinde Amerikan 6. Filosu Doğu Akdeniz bölgesine yıllardır... yerleşmiştir. Kıbrıs'ta savaş alevlerinin yayılmasından sonra her iki süper devlet, adayı Ortadoğu'ya bir sıçrama tahtası olarak ve yeni deniz üsleri için kullanmak istiyorlar. Akdeniz'in bu bölgesi üç kıtanın kesiştiği yerde ve petrol kaynakları civarındadır. Ortadoğu bunalımı arttıkça Amerikan ve Sovyet savaş gemilerinin sayısı da arttı. Halkların mücadelesi karşısında şimdi Akdeniz'de iki süper devletin toplam 120 savaş gemisi bulunmaktadır. Bu bölgedeki Amerikan manevralarına İngiliz, Alman, İtalyan emperyalist güçleri de katılmaktadır.

İki süper devlet, denizlerdeki askeri faaliyetleri ile petrol yollarını da denetliyorlar. Petrol çıkaran ülkelerin kıyılarında dolaşıyorlar. Basra Körfezi Sovyet ve Amerikan gemileri tarafından denetlenmektedir. Amerikan emperyalistleri, teknik eleman ve uzman adı altında Suudi Arabistan'a 10 bin, İran'a 35 bin kişi gönderdiler. Şu anda Kızıldeniz ve Basra Körfezinde 20 Sovyet gemisi ve aynı sayıda Amerikan gemisi vardır. Amerikan emperyalistlerinin kuklası Şah kuvvetleri, Umman halkının kurtuluş mücadelesine saldırırken Hürmüz Boğazı girişindeki adaları da işgal etmiştir.

Hint Okyanusu kıyıları petrol bölgelerini içermektedir. Kap petrol tankerlerle buradan taşınmaktadır. Japonya, Avrupa ve Amerika'ya giden petrolün % 30'u buradan geçer. İki süper devletin, birçoğu nükleer başlıklı olan 80 gemisi burada dolaşmaktadır. Her iki süper devlet de diğerine karşı "yardım" adı altında bölgeye yerleşmektedir. Diego Garcia üssü, Amerikan emperyalistlerinin, Barbera Üssü ise Sovyet sosyal-emperyalistlerinin elindedir. Biri diğerini suçluyor, diğerine karşı "savunma şemsiyesi" oluşturduğunu iddia ediyor. "Güçler dengesini sağlamak" gerekçesinden ederek askeri deniz üsleri ve liman kolaylıkları için halklara baskı yapıyorlar. İki süper devletin Hint Okyanusundaki faaliyetleri bir yandan stratejik deniz yollarını denetlemeye yöneliktir. Diğer yandan da onlar, ülkelerin doğal zenginliklerine el koymak istiyorlar. Hint Okyanusu ve Ortadoğu ülkeleri dünya petrolünün % 60'tan fazlasına sahiptir. Okyanus kıyısındaki Afrika ülkeleri dünya altın ve elmas kaynaklarının % 60'tan fazlasına sahiptir. Bütün bunların sonucunda iki süper devlet Kızıldeniz'den doğuda Singapur'a ve güneyde Doğu Afrika kıyılarına kadar etki alanları için mücadele ediyorlar. Etki alanları, yeni pazarlar, hammadde kaynakları için bu mücadele onların dünyaya egemen olma rekabeti çerçevesindedir.

İki süper devletin denizlerdeki bu saldırgan faaliyeti için emperyalistler halklara şantaj yapmakta, diğerine karşı korku ve panik yaymakta, kendilerini tek kurtarıcı olarak sunmaktadırlar. Aynı zamanda "barış", "yumuşama" gibi masallarla onlar, halkların uyanıklığını köreltmek, devrimci mücadelesini boğmak istiyor. Ancak halklar, süper devletin tehdit ve şantajlarına boyun eğmeyecektir. halklar, emperyalist ve sosyal-emperyalistlerin üslerinin kaldırılıp atılmasını, onların savaş gemilerinin kıyılarından çekilip gitmesini istiyorlar.

"Yumuşama" ve "silahsızlanma" masalları, iki süper devletin saldırgan ve hegemonyacı siyasetini gizleyemez

İki emperyalist süper devletin "silahsızlanma", "yumuşama", "Orta Avrupa'da kuvvet indirimi", "Avrupa güvenliği" gibi yalanları gitgide yoğunlaşıyor. Viyana'da, Cenevre'de SALT (Stratejik silahların sınırlandırılması görüşmeleri) toplantıları uzayıp duruyor. Helsinki'den sonra Belgrad'da sözde Avrupa güvenliği ile ilgili görüşmeler sürüp duruyor. Amerikan emperyalistleri ve Sovyet sosyal-emperyalistleri, barış ve silahsızlanma için ne kadar "uğraştıklarını" göstermek istiyorlar. Kimyasal silahların sınırlandırılması, nükleer denemelerin yasaklanması, okyanuslarda savaş gemilerinin sınırlandırılması gibi sorunlar yıllardır iki emperyalist süper devlet temsilcileri arasında tartışılıyor. Emperyalistler, ve sosyal-emperyalistler, geçmişte görülmedik biçimde halkları aldatmak amacıyla giderek yoğun bir faaliyete girişmişler. Bütün bu propagandanın amacı, süper devletlerin hegemonyacı ve yayılmacı siyasetlerini gizlemektir. Savaş hazırlıklarını ve halklara karşı saldırılarını gizlemek ve örtmektir.

Oysa gerçekler bütün bu demagojik kampanyanın iç yüzünü açığa vuruyor. Emperyalist güçlerin mücadelesi sonucunda savaş alevleri dünyanın dört bir yanında yanıyor. Bir yerde gerilim azalmadan başka bir yerde yeni bir savaş odağı alevleniyor. Ortadoğu, Somali-Etyopya çatışması, Angola, Zaire olayları emperyalist devletlerin gerçek saldırgan yüzünü açığa vuruyor. Bütün bu çatışmaların arkasında emperyalistlerin ve sosyal - emperyalistlerin halkları birbirine düşürerek saldırganlığı, etki alanları ve hammadde kaynakları, stratejik bölgeler için çetin rekabeti yatıyor.

Kasım 1972'den bu yana yapılan SALT görüşmelerinin sayısı 1977 sonunda 224'ü buldu. Görüşmeler sürüyor. İki emperyalist süper devlet arasında hızla silahlanma yarışı da sürüyor. Sözde Avrupa güvenliği ile ilgili Helsinki Konferansı, Belgrad'da sürdü. Bu görüşmeler, Avrupa halklarının yararına hiç bir şey getirmedi. İki süper devlet, durmadan gerilimi azaltmaktan söz ettiler. Ancak her yerde olduğu gibi Avrupa'da da iki emperyalist süper devletin askeri ve silahları gittikçe arttı. ABD, Sovyetler Birliği'ni ve onların NATO ve Varşova Paktları içindeki müttefikleri 1977 yılında 300 milyar dolarlık silah harcaması yaptılar. NATO'nun Brüksel'de yapılan son toplantısında üye devletlerin askeri harcamalarını daha da artırmaları kararlaştırıldı. NATO kuvvetlerinin tanksavar füze sayısı % 12 artırıldı. NATO saldırgan paktı, 1976 yılında toplam 30 askeri manevra yaptı. 1977 yılında ise yalnızca eylül, ekim ve kasım aylarında 31 askeri manevra yaptı. Amerikan emperyalizminin Avrupa'da hegemonya siyasetini sürdürmekle görevli NATO Paktının dizginleri Pentagon generallerinin elindedir. Yalnızca Almanya'nın orta ve güney bölgelerinde 189 bin Amerikan askeri vardır. Diğer yandan saldırgan Varşova Paktının komutası Sovyet sosyal-emperyalistlerinin elindedir. Çekoslovakya ve Macaristan topraklarında yürütülen Soyuz 77 manevraları, son yılların en büyük askeri manevrası oldu. Moskova çarlarının kesin denetiminde olan Varşova Paktına dahil Doğu Almanya'da 20 tümen, Çekoslovakya'da 5 tümen, Macaristan'da 4 tümen, Polonya'da 2 tümen vardır. Son olarak yapılan Brezina manevralarına 25 bin Sovyet askeri katılmıştır.

"Silahsızlanma" masalları, iki süper devletin yoğun silah yarışıyla birlikte yayılmaktadır. "Barış" üzerine yalanlar Amerikan emperyalistleri ve Sovyet sosyal-emperyalistlerinin savaş hazırlıklarıyla birlikte hızlanmaktadır. Amerikan Savaş Bakanı Brown "Amerikan çıkarları yeni silahların üretilmesini gerektirmektedir" diyor. Sovyet Savaş Bakanı ise "En yeni silahları üretmek için Sovyetler Birliği'nin yeterli gücü vardır" diyor. Amerikan emperyalistleri, nötron bombasının yapımını gizli gizli sürdürüyorlar. Kıtalararası "mx" füzelerinin yapım planları geliştiriliyor. "Minutemen-3" ve "Cruise" füzeleri geliştiriliyor. Amerikan hava saldırı güçleri, çokbaşlıklı füzelerle donatılıyor. Sovyet sosyal-emperyalistleri ise 1974'ten bu yana 4 yeni tür füze yaptılar. Pasifik Okyanusunda kıtalararası yeni füzelerin denemelerini yapıyorlar.

İki emperyalist süper devlet, nükleer, biyolojik ve kimyasal silahlara karşı oldukları izlemini vermek için SALT görüşmelerini sürdürüp duruyorlar. Ancak hiç bir görüşme onların yılda ortalama 15'er nükleer deneme yaptığını gizleyemiyor. Onlar, Cenevre'de kimyasal silahları sözde yasaklamak üzere görüşmeler yaptılar. Ancak yalnızca 1977 yılında ABD, kimyasal silahlar için 186 milyon dolar harcadı. Amerika'nın Utah şehrinde 30 bin metreküp zehirli gaz deposu vardır. Sovyet sosyal-emperyalistleri ise, insan beynini zedeleyen binlerce ton kimyasal madde depolamıştır. Birleşmiş Milletler, daha 1969'da kimyasal silahların kullanılmasını kınadı. Ama boşuna! İki süper devlet bir yandan böylesi kitle imha silahlarını geliştirirken diğer yandan da silahsızlanma demagojisi ile yayılmacı ve hegemonyacı planlarını sis perdesiyle örtmeye çalışıyorlar.

İki süper devlet bir yandan halkları "silahsızlanma" yalanları ile uyutmaya çalışıyorlar. Diğer yandan askeri bütçelerini durmadan artırıyorlar. İki süper devletten her birinin askeri bütçesi 130 milyar doları bulmuştur. Sovyet sosyal-emperyalistlerinin yıllık askeri harcamaları ortalama % 4 artıyor. 1979 yılı için Amerikan bütçe taslağında askeri harcamalar geçen yıla göre % 9,4 daha fazladır. Bu bütçe taslağında xm-1 tankları, Patriot havadan havaya füzeleri, 14 yeni savaş gemisi, Trident füzeleri vardır. Amerikan dergisi Newyort Times'in yazdığına göre askeri işletmelerde Pentagon'a doğrudan bağlı olarak 7 milyon kişi çalışmaktadır. Sovyet sanayinin de aşağı yukarı % 60'ı dolaylı veya dolaysız yoldan askeri faaliyetlere bağlıdır. Sovyet sosyal-emperyalistleri, 1985'e kadar zırhlı araç sayısını % 40, ağır silahları % 100 artırmayı planlamışlardır. Bütün bu tanklar, toplar, füzeler, uçaklar elbette iki süper devletin resmi bayramlarında geçit törenlerinde kullanılmak üzere yapılmamışlardır. İşte "silahsızlandırma", "barış", "yumuşama", "genel güvenlik" masalları bu silahların neye hizmet ettiklerini gizlemeye yaramaktadır. İki süper devlet, bütün bunlara, dünya üzerindeki hegemonya ve yayılma siyasetleri, saldırgan savaşlar için ve yeni bir dünya savaşı hazırlıkları çerçevesinde gereksinme duymaktadır.

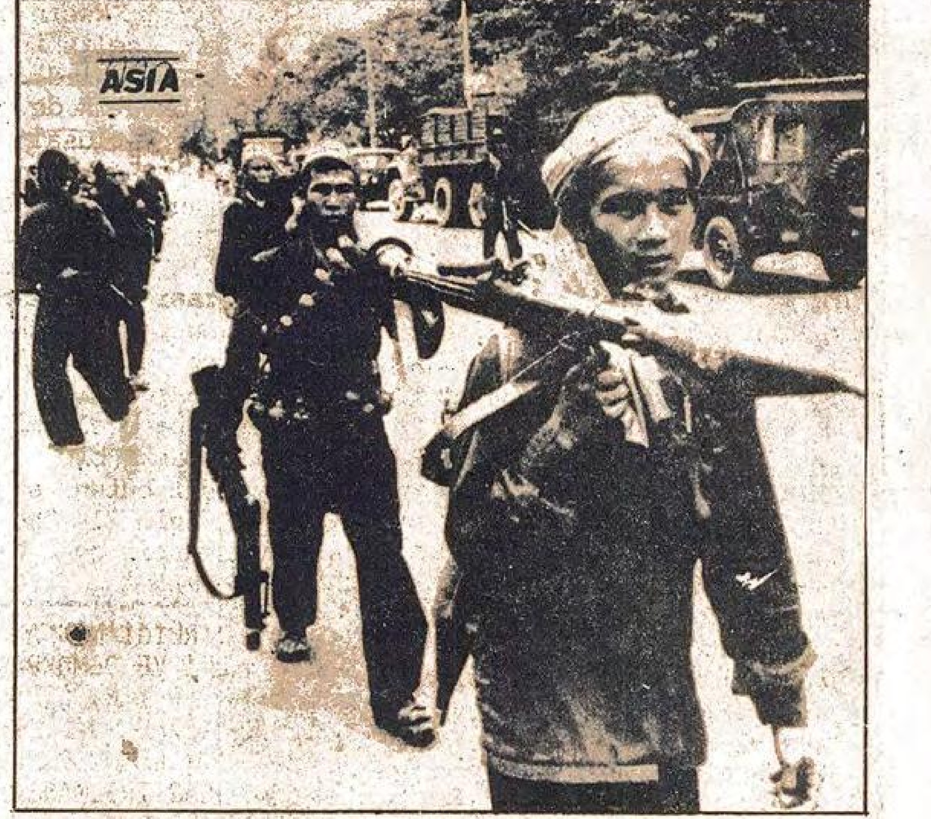
Emperyalistlerin sür-

Dev.sa.7.sü.1'de

Arnavutluk Emek Partisi 7. Kongre Raporu'ndan

"Savaş ve barış meselesi, insanlığın üzerine yeni bir belanın düşmesini istemeyen dünya halklarını ve geniş emekçi kitleleri her zaman meşgul etmiştir. Tehlike gerçektir. Süper devletler bir dünya savaşı için hazırlık yapıyorlar. Ve bu amaçla, dizginsiz silahlanma yarışının yanı sıra onlar, çeşitli ülkelerdeki burjuva klikleri birbirine düşürerek halkları birbirine karşı savaşa sokmak için silâh dağıtarak kışkırtarak vs. kendilerine uygun ortamı yaratmaya da çalışıyorlar. Süper devletlerin bütün bu faaliyeti ve adi yöntemleri, doğrudan doğruya yeni bir dünya savaşı hazırlama yoluna gitmektedir..."

"Marksizm-Leninizm, emperyalizm ve savaş kışkırtıcılarının, halkların devrim ve kurtuluş mücadeleleriyle : zayıflatılması gerektiğini bize öğretmektedir. Eğer saldırgan bir emperyalist savaş önlenemezse, o zaman devrimcilerin ve proletaryanın görevi, onu bir kurtuluş savaşı haline getirmektir."

Tayland halkı Amerikan emperyalistlerini ve işbirlikçilerini dize getirecektir.

Eritreli yurtseverlerin, Massava Savaşında ele geçirdiği Rus tankları

İki süper devlet, en tehlikeli ölüm tüccarlarıdır

İki emperyalist süper devlet, diğer konuların yanı sıra "silah ticaretinin sınırlandırılması" ile ilgili ilk görüşmelere geçen yıl sonunda başladılar. Beyazsaray ve Kremlin temsilcilerine göre bu "oldukça karmaşık ve zaman isteyen" bir sorundur. Gerçekte onlar kârlarını artırmak ve başka ülkelere sızmak için etki alanlarını denetlemek ve korumak için silah satışlarını hızlandırdılar.

İki süper devlet, NATO ve Varşova ülkelerine onlardan aldıkları silahların on katı silah satıyorlar. Sovyet sosyal-emperyalistleri "sınırlı egemenlik" teorisine dayanarak Varşova Paktı üyesi Doğu Avrupa ülkelerini silah stoklarını erittikleri pazarlar haline çevirdiler. Ortadoğu, Afrika, Latin Amerika ve daha birçok bölge iki emperyalist süper devletin hegemonya ve yayılma rekabeti çerçevesinde silah pazarı oldu. Son 25 yılda Amerikan emperyalistleri 100 milyar dolarlık silah sattı. Sovyet sosyal-emperyalistlerinin silah ihracı ise son onbeş yılda 70 kat arttı. Moskova ve Waşington her yıl ortalama 24 milyar dolarlık silah satıyorlar.

Emperyalistlerin "yardım" diye gösterdikleri silah satışları, onların diğer ülkelere yayılmasının aracı olmaktadır. Böylelikle bu ülkeler iki süper devletin saldırgan paktlarına sokulmakta, onlara askeri üs sağlamaktadır. Bu "yardım" adı verilen silahlar aracılığıyla, halklar, emperyalist uşağı rejimlerin boyunduruğuna sokulmaktadır. Bu nedenle Amerikan emperyalizmi, bu yıl İsrail, Suudi Arabistan, Güney Kore, İran, Güney Afrika, İspanya, Şili gibi faşist diktatörlüklere 7 milyar dolarlık silah "yardımı" sağlamayı kararlaştırmıştır. Bu silahlar, bölge halklarının ulusal ve toplumsal kurtuluş mücadelesini boğmak için İsrail gibi ırkçı faşist rejimlere emperyalistlerin sağladığı bir destektir. Bu nedenle emperyalistler, silah satışını ve "yardımı" kendilerine bin bir bağla bağlı bu gerici, faşist rejimlere yapmaktadırlar. öyle ki, bu silahlar satıcılarına karşı kullanılamadığı gibi, süper devletlerin izni olmadan başka herhangi bir yerde de kullanılamamaktadır.

Silah satışı, iki emperyalist süper devletin saldırgan askeri yarışı çerçevesinde yer almaktadır. Tekellere kâr sağladığı gibi, süper devletlerin ezilen halklar üzerindeki baskılarını artırmanın bir aracıdır. Silah satışı aracılığıyla iki süper devlet, halklar arasındaki eski düşmanlıkları alevlendirmekte ve sonra bulanık suda balık avlamaya çalışmaktadır. Angola halkı birbirine kırdırılmaktadır. Lübnan'da, Afrika boynuzunda iki süper devlet, bir tarafı diğerine karşı korumak bahanesiyle halkların kanını döktürmekte ve alabildiğine silah satmaktadır.

Silah satışı emperyalistlerin ve sosyal-emperyalistlerin halkların bağımsızlık ve özgürlüğüne, gerçek uluslararası güvenliğe saldırıları çerçevesindedir. Ezilen halkların mücadelesi, iki süper devletin başı çektiği emperyalistlerin ve uşaklarının saldırı planlarını boşa çıkaracaktır.

Bütün emperyalistler, halklara karşı silahlanıyor

"Üç Dünya Teorisi"ne göre, iki süper devletin dışındaki emperyalistler, emperyalist olmaktan çıkmıştır. Onlar olsa olsa "ileri kapitalist" ülkelerdir. Oysa gerçekler, onların da halkların düşmanları olduklarını gösteriyor.

Saldırgan NATO blokunun askeri aygıtının dışında yer alan Fransız emperyalistleri, "Üç Dünya Teorisi"ne göre halkların yedek gücüdür. Oysa Fransız emperyalistleri, Batı Sahra halkının kurtuluş mücadelesine hiç durmadan saldırıyorlar. Polisario öncülüğünde silahlı kurtuluş mücadelesi veren Batı Sahra halkını bombardıman eden uçaklar, Fransız subaylarının yönettiği Miraj uçaklarıdır. Fransız emperyalistleri, napalm de kullandılar. Onlar, bölgenin zengin fosfat yatakları üzerinde emperyalist emellerinden vazgeçmediler. Gene Fransız emperyalistleri, Çad bölgesindeki kurtuluş mücadelesine son birkaç yıldır paralı askerleriyle saldırıyorlar. Nihayet Zaire'de Fransız paralı askerleri, bölgenin zengin bakır yatakları uğruna halkı katlettiler. Sovyetlerin denetimindeki Katanga ordusuna karşı Fransız paraşütçüleri, Zaire halkı için bir kurtuluş sığınağı olmadı.

İngiliz emperyalistleri, Ortadoğu'da zengin petrol yatakları üzerindeki emellerinden vazgeçmediler. Umman körfezi halkının, gerici Sultan Kabus'a karşı verdiği kurtuluş mücadelesi büyük boyutlara varınca İran ordusu müdahale etti. Başında İngiliz subayları bulunan bu ordu, Umman halkını katletti. İngiliz emperyalistleri küçük bir ülke olan Bermuda bağımsızlığını ilan edince buraya ordu yollayıp halk güçlerine saldırdılar. Aynı İngiliz emperyalistleri, yıllardır İrlanda halkının kurtuluş mücadelesine kan ve ateşle saldırıyorlar. İrlanda yurtseverleri, İngiliz işgalcilerinin halkların azılı düşmanı olduğunu çok iyi gördüler.

Batı Alman emperyalistleri ise, bir yandan devlet cihazını faşistleştirirken diğer yandan ekonomiyi askerileştiriyorlar. Alman intikamcıları, NATO içinde Amerikan çıkarlarının en önde gelen destekçisidir. Onlar, bir yandan Almanya toprakları üzerindeki 190 bin Amerikan askerinin varlığını sağlama bağlıyor. Diğer yandan

Sahra halkı Fransız emperyalist işgalcilerine ve yandaşlarına karşı elde silah savaşıyor.

Amerikan planlarına uygun olarak bütçelerindeki askeri harcamaları artırıyorlar. Gene Bonn intikamcıları, Zaire'den önbinlerce dönüm toprağı nükleer denemeler için kiraladılar. Alman tekelci burjuvazisi, bu denemeleri herhalde Afrika halklarının kurtuluş mücadelesine yardım etmek için yapmıyor.

Diğer yandan başta Amerikan ve İngiliz emperyalistleri olmak üzere birçok emperyalist devlet ırkçı faşist Rodezya ve Güney Afrika rejimlerine silah satıyor. Afrika halklarının kanını akıtan silahları, işbirlikçisi rejimlere sağlıyor.

Bütün emperyalistler, silahlanma harcamalarını artırıyorlar. İki süper devletin dışındaki emperyalistleri, halkların yedek gücü gibi gösteren "Üç Dünya Teorisi", gerçekte halkların kurtuluş mücadelesini baltalıyor. Baş düşmanların dışında kalanları halkların dostu gibi gösteriyor. Böylelikle emperyalizme ve gerici rejimlere karşı silahlı kurtuluş mücadelesinin yolunu karartmaya çalışıyor. Fransız, İngiliz, Alman emperyalistleri emperyalist olmaktan çıkmamıştır. En tehlikeli ve en saldırgan emperyalistlerin iki süper devlet olması, hiç bir şekilde diğerlerini halkların dostu kılmamıştır. Ezilen halkların mücadelesi bunu her geçen gün bir daha doğrulamaktadır.

Devrimcilerin tek bir parti çatısı altında toplanmasını engellemeye çalışanların oportünizme, eklektizme ve ilkesizliğe batması kaçınılmazdır

(II)

(Geçen sayıdan devam)

Şimdi de bir ekonomik kategoriye birden fazla egemen sınıfın tekabül edip etmeyeceğinin üzerinde duralım. Marksizm-Leninizme az çok yaklaşan herkesin bilebileceği konulardan Halkın Birliği, bihaberdir. (1)

Tarihi süreç içerisinde hangi ekonomik biçimi (yani üretim biçimini) ele alırsak alalım. O üretim biçimine tekabül eden birden fazla egemen sınıfın varlığıyla karşılaşırız. Örneğin, feodal üretim biçiminin egemen sınıfları, kırlarda feodal toprak ağaları, şehirlerde lonca ustalarıdır. Ve yine serbest rekabetçi kapitalizmi ele alalım: Bu üretim biçimine birden fazla egemen sınıfın tekabül ettiği açıktır. Bunlar toprak sahipleri ve burjuvazidir. Kapitalizmin başlıca egemen sınıflarını bunlar oluşturur. Burjuvazi işçi sınıfından elde ettiği tüm artık değere el koyar. Bunun bir kısmını da kapitalist toprak rantı olarak toprak sahibine verir. Bilindiği gibi **toprak sahibi sermaye sahibi burjuvazinin içinde yer almaz, çünkü kapitalist toprak rantını sermaye sahibi olduğu için** değil, toprağın mülkiyetinin sahibi olduğu için elde eder. Bundan ötürü, toprak sahipleri sermaye sahibi burjuvazinin içinde sayılmaz, ama bu onun kapitalizmin egemen sınıfı olduğunu da dışlamaz; kapitalist ekonominin dışında başka bir ekonomik kategoriye tekabül eden bir egemen sınıf olduğunu da göstermez. Aksine bu sınıf da kapitalist sömürüden pay alır ve sömürüsünün devamı ve varlığı özel mülkiyet sisteminden biri olan kapitalist ekonominin yaşamasına bağlıdır. Halkın Birliği, bir ekonomik kategorinin birden fazla egemen sınıf yaratacağını kavramadığı için Halkın Kurtuluşu'nun komprador kapitalizmini uluslararası tekelci kapitalizmden ayrı bir ekonomik kategori olarak saymamasına rağmen, komprador burjuvaziyi emperyalist burjuvaziden ayrı bir sınıf olarak ele almasını yadırgıyor. Bunun için de emperyalist burjuvazi ile komprador burjuvazinin aynı ekonomik temele dayandığı görüşüne itiraz ediyor. Komprador kapitalizmi uluslararası finans- kapital temeli üzerinde geliştiği halde, komprador burjuvazinin emperyalist burjuvaziden ayrı bir sınıf, emperyalist sömürünün aracı, yerli ama gayrimilli niteliğini kavrayamıyor. Komprador burjuvaziyi gayrimilli ve ulusal hain yapan, emperyalist burjuvazi ile ayni ekonomik temele dayanması ve dış bir kapitalist ülkeyle birlikte ulusal kapitalizmi sömürü ve baskı altına alması, dış kapitalist ülkenin ülke içindeki ekonomik ve siyasi temsilcisi olmasıdır. Bunun için UDHD aşamasında üretici güçlerin gelişmesinin önünde iki gerici üretim ilişkisi engel olarak çıkmasına rağmen, üç gerici egemen sınıf halkın karşısına dikilir. Demek ki, UDHD aşamasında iki temel çelişkinin sınıfsal planda gerici kutbunu iki değil, üç gerici egemen sınıf oluşturur. Bunlar emperyalist burjuvazi ve yarı-feodal toprak ağaları, emperyalizmle toprak ağalarının ittifakı temeli üzerinde oluşturulan gayri-milli, gerici emperyalizmin uşağı komprador burjuvazidir. UDHD bu sınıfların ekonomik ve siyasi iktidarını yıkmayı hedef alır.

UDHD süreci boyunca ve çeşitli dönemlerde bu iki temel çelişmeden birisi baş çelişme haline geldiği gibi bu üç gerici sınıftan bazıları o somut durumda ön plana çıkarak devrimin baş düşmanlarını teşkil ederler. UDHD zafere erişinceye kadar temel çelişkiler ve tasfiye edilmesi gereken esas düşman sınıflar aynı kaldığı halde, bunları yok etmek için nereden başlamak gerektiğini gösteren baş çelişki ve baş düşman değişebilir. Bu değişikliği esas olarak belirleyen emperyalizmin dolaylı ve dolaysız müdahalesidir. Emperyalizmin dolaysız müdahalesi halinde milli çelişki baş çelişki olur; emperyalizmin dolaylı müdahalesi halinde ise iç gericilikle halk arasındaki çelişki baş çelişki olur. Çünkü, bu dönemde emperyalizm egemenliğini dolaylı, yani yerli egemen sınıflar olan iç gericiliğe dayanarak sürdürür.

Halkın Birliği ile bu konudaki en temel ayrılığımız ulusal ve demokratik çelişkiyi ele alış tarzında ortaya çıkıyor. Halkın Birliği bu iki çelişki arasındaki ilişkiyi birbirinden koparıyor, mekanik bir tarzda meseleye yaklaşarak bu çelişkilerden önce birinin sonra diğerinin çözülmesi gerektiğini ileri sürüyor. Oysa, proleter devrimleri ve ezilen halkların kurtuluş mücadelesinin proleter devriminin bir parçası olduğu çağımızda bu iki çelişkiden birinin önce diğerinin sonra çözülmesi gibi bir mesele yoktur. Aksine, bu iki çelişkiyi birbirine sıkı bir **şekilde bağlı olarak** çözmek zorunludur. Bunun için ulusal devrimin zaferi, demokratik devrimin zaferine; demokratik devrimin zaferi ulusal devrimin zaferine bağlıdır. Dolayısıyla UDHD'nin kesin başarısı bu iki temel çelişkinin birden çözümüne bağlıdır. Ne tek başına demokratik devrim ne de tek başına ulusal devrim zafere tam ulaşabilir. Bunun için baş çelişki hiç bir zaman bu iki temel çelişkiden birinin ilk önce çözümünün ele alınması için tespit edilmez. Bu iki çelişkiyi birden çözmek için ilk önce hangisinden başlamak gerektiği tesbitine baş celişki tesbiti diyoruz. Başka bir deyişle baş çelişki bütün süreci tamamlamak için ilk önce kavranacak halkanın ne olduğunun belirlenmesidir.

HALKIN BİRLİĞİ'NİN ANLAMADIĞI ŞEY; MİLLİ VE DEMOKRATİK DEVRİMİN İÇ İÇE OLDUĞU, UDHD'NİN ZAFERİNİN, MİLLİ VE DEMOKRATİK DEVRİMİN BİRLİKTE ZAFERE ULAŞTIRILMASINDAN GEÇTİĞİDİR

Çeşitli yazılarımızda da belirttiğimiz gibi Halkın Birliği ise baş çelişkiyi menşevik aşamalı devrim anlayışına uygun olarak iki temel çelişkiden ilk önce birinin çözümünün ele alınması olarak tespit ediyor. Ve soruyor: "Halkın Kurtuluşu yazarları bir kere şu soruya cevap vermelidirler. Komprador kapitalizm, komprador burjuvazinin tasfiyesi meselesi milli devrimin meselesi midir, yoksa, demokratik devrimin meselesi midir? Bu sorunun cevabı lafı oraya buraya çekiştirmeye gelmeyecek kadar berraktır." (Halkın Birliği, agy, s.8) Halkın Birliği'nin dediği ise şudur: " komprador kapitalizme karşı mücadele demokrasi meselesidir."

Komprador kapitalizminin tasfiyesi ne tek başına milli devrimin ne de demokratik devrimin meselesidir. Halkın Birliği"ne en açık şekilde cevap veriyoruz: komprador kapitalizm ve komprador burjuvazinin tasfiyesi meselesi UDHD'nin (yani MDD'nin) meselesidir. Bunun için de komprador kapitalizme karşı mücadele sadece demokrasi mücadelesinden ibaret değildir. Komprador kapitalizmine karşı mücadele de özü toprak devrimine dayanan milli ve demokratik devrim mücadelesidir. Halkın Birliği eğer emperyalizme karşı mücadelenin ve ulusal devrimin dışında komprador kapitalizminin ve komprador burjuvazinin tasfiyesinin mümkün olduğunu düşünüyorsa, hemen söyleyelim ki yanılıyor. Böyle bir mücadeleyle komprador kapitalizm tasfiye edilmez, olsa olsa yaşatılması sağlanır. Çünkü, komprador kapitalizmin esas dayanağı emperyalist sermayedir.

Ancak milli ve demokratik devrimle kesin tasfiye edilebilir olan, sadece komprador kapitalizm değildir. Emperyalist baskı ve sömürünün ve feodal kalıntıların kesin tasfiyesi de milli ve demokratik devrimin meselesidir. Demokrasi mücadelesini kapsamayan ulusal mücadele ile emperyalizme karşı mücadele edilemeyeceği gibi, ulusal mücadeleyi içermeyen salt demokrasi mücadelesi ile de feodal kalıntılara karşı mücadele edilemez. Emperyalizm sadece ulusal baskı ve sömürünün bir unsuru değildir; aynı zamanda bir yandan feodalizmi yaşatarak, diğer yandan faşizmi işbaşına getirerek demokrasiyi yok etmeye, demokratik devrimin tamamlanmasını önlemeye çalışır. Bunun için de demokrasinin önünde en temel engeli teşkil eder. Başka bir deyişle emperyalizm siyasi gericiliğin (faşizm dahil) esas dayanağını oluşturur. Bunun için emperyalizme karşı yürütülen milli devrimin özünü toprak veya köylü devrimi teşkil eder. Ve yine feodalizm emperyalist sömürünün ülke içindeki temel dayanaklarından birini oluşturur, dolayısıyla feodalizme karşı yürütülen demokratik mücadelenin ulusal mücadeleyi de kapsaması şarttır. Başka bir deyişle feodalizme karşı yürütülen demokrasi mücadelesinin başarısı emperyalizmin baskı ve sömürüsünün yok edilmesine bağlıdır. Çünkü, emperyalizmin halkı baskı ve sömürü altına almasına feodalizm yardım eder. Ve toprak ağaları emperyalist sermaye ile kurdukları **ortaklık** sayesinde bir yandan emperyalist-kapitalist sömürüye iştirak eder; emperyalist **sömürüden** pay alır, ve onun sömürüsünün gerçekleştirilmesinin aracı olan komprador burjuvaziye dönüşür ; diğer yandan ise yarı-feodal üretim ilişkilerine dayanarak feodal sömürü ve bağımlılık ilişkisini sürdürür. Bunun için toprak ağalarıyla komprador burjuvazi etle tırnak gibidir, birbirinden koparılamaz.

UDHD aşamasının iki temel çelişkisinin iç içe geçmesi iki ayrı niteliği sahip çelişkinin bir tek temel çelişme haline geldiğini göstermediği gibi (ki Halkın Yolu yazarları meseleye böyle yaklaşıyor -bkz. 'Halkın Yolu'nun Baş Çelişme Anlayışının Eleştirisi broşürü) iki farklı nitelikte çelişkinin iki farklı yöntemle çözülmesi gerektiğini de ortadan kaldırmaz. Ama nasıl ki bu iki temel çelişki iç içe girmişse bu çelişmeleri çözecek metodlar da öylesine iç içe girmiştir. Yani, emperyalizmle halk ve feodalizmle halk arasındaki çelişkiler sadece ve tek başına ne iç savaş yöntemiyle (yani demokratik devrimle) ne de milli savaş yöntemiyle çözülebilir. Buna rağmen emperyalizme karşı direkt mücadelede milli savaş yöntemi öncelik taşır, feodalizme **karşı mücadelede ise demokratik mücadele öncelik taşır. Toprak devrimi emperyalizme karşı yürütülen mili devrime göre o somut durumda öncelik taşıyorsa,** milli devrim demokratik devrime tabi olur. Başka bir deyişle emperyalizme karşı mücadele, iç gericiliğe karşı yürütülen demokrasi mücadelesine tabi kılınır. Milli devrimin ön plana geçtiği durumlarda ise iç gericiliğe karşı mücadele emperyalizme karşı yürütülen mücadeleye tabi kılınır. Nasıl ki, her şart altında iki çelişkinin birden çözülmesi zorunluysa, bu çelişkileri çözmeye yarayan iki yöntemin de birlikte kullanılmasızorunludur; ama somut durumlarda hangi çelişki ön plana çıkarak baş çelişki oluyorsa buna bağlı olarak çelişkiyi çözme yöntemlerinden biri de ön plana çıkar. Bazı somut durumlarda iki çelişkiden herhangi birine öncelik tanıma durumu olmayabilir (iç savaşa emperyalizmin doğrudan müdahalesi hallerinde), böylece temel çelişkilerle baş çelişki çakışabilir, dolayısıyla da bu iki çözüm yöntemi arasında bir öncelik meselesi ortadan kalkar. Bütün mesele bundan ibarettir. Halkın Birliği'nin kavramadığı milli ve demokratik devrimin iç içe olduğu, UDHD'nin zaferinin milli ve demokratik devrimin birlikte zafere ulaştırılmasından geçtiğidir. Ama demokratik devrimin mi, milli devrimin mi öncelikle ele alınması gerektiğini somut durumun somut tahlili belirler.

EMPERYALİZME KARŞI MÜCADELEYİ SALT ULUSAL MÜCADELE, FEODALİZME KARŞI MÜCADELEYİ İSE SALT DEMOKRASİ MÜCADELESİ OLARAK GÖRENLERİN AÇMAZLAR İÇİNE GİRMELERİ KAÇINILMAZDIR

Halkın Birliği, Halkın Kurtuluşu'nun komprador kapitalizmi uluslararası tekelci kapitalizmden ayrı bir ekonomik kategori içerisinde saymamasını ve halkla emperyalizm arasındaki temel çelişme içerisinde ele almasını yadırgıyor. Dolayısıyla, buna rağmen demokrasimücadelesinin ulusal mücadeleye göre öncelik taşıdığı dönemlerde ise komprador burjuvazinin feodalizmle birlikte baş düşman olarak ele alınmasında bir çelişki görüyor. Bunun suni bir zorlama olduğunu, temel ve baş çelişki arasındaki ilişkinin koparıldığını zannediyor.

Ne varki, Halkın Kurtuluşu'nun söylediklerinde bir çelişki yoktur. Aslında burada çelişki somut maddi gerçekle Halkın Birliği'nin onu mekanik bir biçimde kavrayışı arasındadır. Halkın Birliği kendi yanlış bakış açısına göre Halkın Kurtuluşu'nun görüşlerini ele alıyor. Emperyalizme karşı mücadeleyi salt ulusal mücadele, feodalizme karşı mücadeleyi ise salt demokrasi mücadelesi olarak görenlerin böylesine açmazlar içine girmelerinden doğal bir şey yoktur.

Emperyalizme karşı mücadele, demokrasi mücadelesine bağlı olduğu dönemlerde ve emperyalizm dolaylı müdahalesinden ötürü, karşımıza öncelikle demokrasi düşmanı olarak çıktığı somut durumlarda, komprador burjuvazi de karşımıza ulusal hain olmaktan çok öncelikle demokrasi düşmanı olarak çıkar. Ve, baş düşman içerisinde yer alır. Çünkü, komprador burjuvazi hem ulusal hain, hem de demokrasi düşmanı bir sınıf niteliğine sahiptir. Dönem dönem somut duruma göre bu iki niteliğinden biri ağır basmaktadır. Başka bir deyişle emperyalizmin durumuna bağlı olarak dönem dönem öncelikle ya ulusal hain veya demokrasi düşmanı olarak halkın ve devrimin karşısına çıkar. Bu söylediklerimiz sadece komprador burjuvazi için değil, toprak ağaları için de geçerlidir. Ulusla emperyalizm arasındaki çelişkinin baş çelişki olduğu dönemlerde bu sınıf öncelikle halkın karşısına demokrasi düşmanı olmaktan çok ulusal hain olarak çıkar. Bunun için feodalizmin tasfiyesine yönelmeyen bir ulusal kurtuluş savaşı kesin zafere erişemez. Halkın Birliği'nin düşüncesine göre toprak ağaları esas olarak demokrasi düşmanı bir sınıftır. Bunun için de ulusal çelişki**nin baş çelişki olduğu** dönemlerde bu sınıfın baş düşmanlar içerisinde yer alması söz konusu olmamaktadır. Oysa, sömürge ve yarı-sömürge ülkelerdeki sınıf mücadelesi Halkın Birliği'nin anlayışının tersini kanıtlıyor. Ulus ile emperyalizm arasındaki çelişkinin baş çelişki olduğu dönemlerde iç gericiliğin bir kısmı veya tümü öncelikle demokrasi düşmanı sınıflar olarak değil, ulusal hain olarak halkın ve devrimin karşısına çıkmaktadır. Bu söylediklerimizi, Çin, Arnavutluk, Vietnam, Kamboçya vb. devrimleri doğrulamaktadır. Bunu belirleyen emperyalist burjuvazinin, komprador burjuvazinin ve toprak ağalarının ulus ve demokrasi **düşmanı olarak ikili gerici sınıf karakteridir. Bu sınıflar, hem ulusal baskının hem de siyasi gericiliğin temel unsurlarıdır.**

Şunu da hemen belirtelim ki Halkın Birliği'nin genel siyasi çizgisinde bu söylenenlerle görünüşte çelişen bir başka zıt yanlış anlayış daha mevcuttur. Halkın Birliği, bir yandan Halkın Kurtuluşu'nu eleştirebilmek gayretiyle ulusal devrim ve demokratik devrim arasındaki ilişkiyi birbirinden kopararak menşevik aşamalı devrim anlayışına düşerken diğer yandan ünlü! "temel çelişmelerin biçimlenmesi" teorisiyle her dönem için milli çelişme baş çelişmeymiş gibi tespitler de yapmakta ve bunun sonucu olarak her zaman iç gericiliği baş düşman olan emperyalizme bağlı bir avuç hainle sınırlamaktadır. Halkın Birliği'nin siyasi çizgisindeki bu çelişme ve eklektizmi belirleyen onun Marksizmi kavramamış olması ve bir yanlıştan kaçmaya çalışırken sürekli olarak ters yöndeki bir diğer yanlışa düşmesidir. Nitekim böyle bir çelişme bir yandan İ.Kaypakkaya'nın görüşlerini olduğu gibi savunduğunu iddia ederken diğer yandan "Prusya tipi kapitalist gelişme" teorisini savunmasında da ortaya çıkmaktadır. Halkın Birliği, samimi bir şekilde Marksizm-Leninizmi kavramaya çalışma - dıkça böyle bir uçtan bir uca yalpalayıp durması kaçınılmazdır.

BAŞ DÜŞMAN SOMUT DURUMUN SOMUT TAHLİLLERİYLE TESPİT EDİLİR

"Halkın Kurtuluşu yazarlarının 98'inci sayıdaki yazıda baş düşman konusundaki yazdıkları da kafalarındaki kargaşalığı tamamen yansıtır bir niteliktedir." (HB, S.30, sf.8)

Halkın Birliği, kendi kafasında var olan kargaşalığı başka yerlerde aramasa çok iyi olacak. Halkın Birliği somut durum tahlilleri dışındaki soyut formülasyonlarla her şeyi halledebileceğini zannetmek yerine Halkın Kurtuluşu'nun ne demek istediğini anlamaya çalışmalıdır. Gerek uluslararası sınıf mücadelesinin özellikleri, gerekse her ülkenin özgül özellikleri ayrı ayrı incelenip, somut şartlara göre baş düşmanlar tespit etmek yerine, bu iş soyut formülasyonlara göre sofistçe yapılmaya çalışılırsa, böyle tespitlerle halka ve proletaryaya önderlik edilemez. Halkın Birliği, Marksizm-Leninizmin yerine sofizmi koymasaydı, baş düşman tespitinin somut şartların somut tahlilleriyle ortaya çıktığını kavrayabilirdi. Ve de canı istediği gibi baş düşman tespitine gitmezdi.

"Bir ülkede, dünya devrimi açısından başka, o ülkenin devrimi açısından başka yöntemle baş düşman tespiti yapılamaz. Çünkü, bir ülkedeki devrim süreci dünya devrim sürecinin ayrılmaz bir parçasıdır. Bu nedenle o ülke Marksistlerinin baş düşman tespit yöntemleri (abç) dünya devrimine göre başka, ülkedeki devrime göre başka değildir; aksine tektir." (HB, S.30, sf.8)

Bunları söyleyen Halkın Birliği'nin şunları da söylediğini işitince şaşmamak mümkün değil:

"Çünkü, dünya çapında halkların baş düşmanı olan kuvvetlerin tek tek ülkelerde baş düşman olması diye bir kayıt yoktur." (agy)

Halkın Birliği'nin ne dediğini anlamaya çalışırsanız, boşuna uğraşmış olursunuz. O, sözde bizim söylediklerimizi eleştirmek için işe başlıyor, ama bir de bakıyorsunuz, bizim söylediklerimizi tekrarlamaya başlamış.

Dünya proleter devriminin somut durumuna göre baş düşmanların tespitiyle, her ülke devriminin somut durumundaki baş düşmanlarının tespitinde ortaya çıkan farklılıklar hiç bir zaman tek tek ülkelerdeki devrimlerin dünya proleter devriminin bir parçası olduğu gerçeğini ortadan kaldırmaz. Halkın Birliği, aslında ne dediğinin kendi de farkında değil. Bir taraftan tüm dünya halklarının baş düşmanı olan güçlerin kaçınılmaz olarak tek tek ülkelerin de devriminde her şart altında baş düşman olacağını söylüyor; arkasından da "dünya çapında halkların baş düşmanı olan kuvvetlerin tek tek ülkelerde baş düşman olması diye bir kayıt yoktur" diyor. Halkın Birliği, dünya halklarının baş düşmanı olan güçlerin aynı zamanda tek tek ülkelerde de **baş düşman olması gerektiğini izah eden görüşlerini dahi açıkça savunmaktan çekiniyor.** Ve de aramızdaki tartışmayı başka noktalara çekerek Halkın Kurtuluşu'nun kabul etmediği görüşleri ona mal etmeye çalışıyor. Sanki aramızdaki ayrılığı baş düşmanı tespit yöntemi belirliyormuşçasına meseleye yaklaşıyor. Halkın Kurtuluşu hiç bir yazısında dünya veya bir ülke çapında baş düşman tespitlerinin ayrı ayrı yöntemlerle yapıldığına dair bir şey söylemedi. Her şart altında ve heryerde baş düşman Marksist-Leninist yöntemlere göre tespit edilir. Halkın Birliği, devamlı meseleyi başka yönlere çekiyor. Mesele dünya devriminin herhangi bir döneminde dünya çapında tespit edilen baş düşmanın tek tek ülkelerdeki devrimin o günkü somut durumuna göre de baş düşman olup olmayacağıdır. Halkın Kurtuluşu'nun bu konudaki görüşü açıktır. Biz, somut durumun somut tahlilleri ışığında dünya devrimi için baş düşman tespit edilen gerici güçlerin tek tek ülkelerdeki o günkü devrimin somut durumuna göre de her şart altında baş düşman olamayacağını söylüyoruz. Böyle bir genelleme yapılamaz. Çünkü bir ülkedeki devrim süreci dünya devrim sürecinin ayrılmaz bir parçası olsa dahi, yine her ülkedeki devrimin kendine özgü özellikleri, ayrı ayrı devrim rotası izlemeleri kaçınılmazdır. Dünya ülkelerindeki devrimler eş zamanlı olarak zafere ulaşmaz ve ulaşmamaktadır. Emperyalist zincirin en zayıf halkasında meydana gelen kopmalar devrimlere yol açar. Ve emperyalist zincirin en zayıf halkalarının nereleri olduğunu da tek tek ülkelerin ekonomik, sosyal, politik yapısı belirler. Bu gerçekler her ülkedeki devrimin dünya devriminin bir parçası olduğu gerçeği ileri sürülerek örtbas edilemez. Bunun için her ülkenin içinde bulunduğu şartların farklılığı baş düşmanın da farklı olmasını belirler. Dünyanın her hangi bir ülkesinde ulusal çelişki baş çelişki olabileceği gibi, diğer bazı ülkelerde de iç gericilikle halk arasındaki çelişki baş çelişki olur ve bu durum baş düşmanların farklı farklı olmasının nedenini teşkil eder.

Dünya proleter devriminin çeşitli dönemlerine göre dünya halklarının baş düşmanları değiştiği gibi, her ülkenin devriminin çeşitli evrelerine göre de baş düşmanlar değişmektedir. Bunları tamamen, yukarıda da belirttiğimiz gibi somut durumların somut tahlilleri tayin eder. Gerek, devrimin çeşitli dönemlerine, gerekse, her ülkenin sosyal, ekonomik, politik yapısına göre baş düşmanların farklı olması gerektiğini ileri sürmek de "baş düşman tespitini çarpıtıp, muğlaklaştırmak" anlamına gelmez. Eğer Halkın Birliği'nin "muğlaklaştırmak"tan kastı devrimin çeşitli dönemlerine ve her ülkenin somut durumuna göre baş düşmanların farklı farklı tespit edilmesi ise, buna artık söylenecek bir şey kalmıyor!

Yine Halkın Birliği'ne göre, her somut durumda ve her şart altında gerek dünya halkları için, gerekse tek ülke halkları için en tehlikeli düşman aynı zamanda o günkü aşamada devrimin baş düşmanını oluşturur. Halkın Kurtuluşu her zaman baş düşmanla en tehlikeli düşmanın özdeşleşmesi gibi bir meselenin olmadığını ileri sürüyor. Belli bir devrim sürecinin belli bir aşamasında en tehlikeli konumda bulunan düşmanları derece derece sonuna kadar ayırt etmeye girişirsek, her zaman karşımızdaki "en tehlikeli" düşmanı bir avuca indirgeyebiliriz. Ama bu baş düşmanı her zaman böylesine "en tehlikeli" düşmanlara indirgeyebileceğimiz anlamına gelmez. Her ne kadar doğal olarak devrimin belli bir aşamasında bu tip en tehlikeli düşmanlar baş düşman içerisinde yer alırlarsa da baş düşman her şart altında bunlarla sınırlanamaz. Ayrıca dünya çapında tespit edilen baş düşmanlar, her ülke için devrimin belli bir aşamasında ve belli bir anında emperyalist zincirin kırılması için ilk planda yönelinmesi gereken baş düşman olarak ortaya çıkmayabilir. Ama bu, dünya devrim süreci açısından dünya karşı-devrim cephesi içinden tespit edilen baş düşmanların uluslararası planda, genelde o ülke halkının da baş düşmanı olduğu gerçeğiyle çelişmez. Burada uluslararası ve ulusal planda devrim süreçlerinin; iki ayrı, ama birbirine sıkı sıkıya bağlı devrim sürecinin somut olarak incelenmesi sonucu genelde ve özelde farklı baş düşmanların ortaya çıkması sözkonusudur. Halkın Birliği'nin anlayamadığı da budur.

Halkın Kurtuluşu bu görüşünü kanıtlamak için Komintern'in ikinci emperyalist savaş öncesinde en tehlikeli düşman olarak Alman faşizmini tespit ettiği halde o dönemde dahi, dünya çapında baş düşmanı bununla sınırlamadığını söylüyor. Baş düşman o dönemde faşist kamptı. Bununla birlikte Komintern'in dünya çapında faşist kampı dünya halklarının baş düşmanı olarak tespit etmesine rağmen yine bazı ülkelerin özgül şartları gereği o dönemde saldırgan olmayan emperyalist ülkelerin o ülke için baş düşman olmaya devam ettiğinide kabul ediyordu. Bunun için de sömürge durumunda olan Hindistan ve Vietnam halkının baş düşmanı o dönemde İngiliz ve Fransız emperyalizmiydi. Her şart altında baş düşmanı en tehlikeli düşmanla sınırlamanın zorunlu olduğunu söylersek ve bu düşünceyle hareket edersek, herhangi bir ülkede faşist kampın dışındaki emperyalistlerin baş düşman olma ihtimalini reddetmemiz gerekir. Ve yine, bizim devrimimizin tüm süreci açısından esas düşman emperyalizm olduğu halde iç gericilik baş düşman olabilmektedir.

"Dimitrov, baş düşmanın faşist kamp olduğunu tespit ettikten sonra sizin anlayışınız gibi en başta yönelinmesi gereken hedef Alman faşizmidir diye bir tespit de yapmıyordu. Çünkü o baş düşmanla en başta yönelinmesi gereken hedefin aynı şey olduğunu biliyor ve baş düşmanların birini diğerinden daha az tehlikeli olarak ele almıyordu. Yukardaki sözler ise (Alman faşizminin uluslararası karşı-devrimin hücum kıtası olması-HK) sadece Alman faşizminin niteliğini ortaya koymaktaydı. Ve bu sözlerin sizin anlayışınızı haklı çıkaracak bir yanı yoktur." (agy, sf.8)

Halkın Birliği'nden bu alıntıyı ibret-i alem olması ve onun doğrular karşısında nasıl bocaladığını göstermesi için yaptık.

Faşist kamp içerisinde en tehlikeli düşmanın Alman faşizmi olduğu tespitinin Dimitrov ve Komintern tarafından yapıldığı bir gerçektir. Halkın Birliği, bunu gizleyemez. Almah faşizminin en saldırgan, uluslararası karşı-devrimin hücum kıtası ve savaşın baş tahrikçisi olma niteliği onu dünya halklarının en tehlikeli düşmanı yapıyordu. Halkın Birliği bunu gizlemek için ne olduğu belli olmayan "Alman faşizminin niteliği" meselesini ortaya atıyor ve bu niteliğin ne olduğunun açıklanmasına da girişmiyor. En önemlisi ise de baş düşmanın en tehlikeli düşmanla sınırlı olması zorunludur görüşünü sanki Halkın Kurtuluşu ileri sürüyormuşçasına, Halkın Birliği bizim kendisine yönelttiğimiz eleştiriyi bize yöneltmeye çalışıyor.

Halkın Birliği, Dimitrov'un, sadece Alman faşizmini dünya halklarının baş düşmanı olarak tespit etmediğini söylüyor. Peki, Halkın Kurtuluşu bu görüşü "baş düşman en tehlikeli düşmandan ibarettir" görüşünü savunan Halkın Birliği'ne karşı, onu eleştirmek için ileri sürmedi mi? Aslında Dimitrov "Halkın Kurtuluşu'nun anlayışı gibi" hareket ettiği için devrimin baş düşmanını sadece Alman faşizmi ile sınırlamadı. Aksine Dimitrov Halkın Birliği gibi baş düşman aynı zamanda devrimin en tehlikeli düşmanıdır anlayışıyla hareket etseydi, dünya halklarının baş düşmanı olarak sadece Alman faşizmini tespit etmesi gerekirdi.

Halkın Birliği, baş düşman her şart altında en tehlikeli düşmanla sınırlıdır, anlayışına sahip olduğu için; Halkın Kurtuluşu'nun baş düşmanın dışında kalan düşmanlar, devrim için daha az tehlikeli düşmanlar değildir, görüşünü yadırgıyor. Genelde söylenen şeyleri, özel durumlara indirgeyerek tüm düşmanlar aynı derecede tehlikeli değildir, laflarıyla çok bilmiş pozlar takınıp tüm emperyalistlerin devrim için her somut durumda aynı derecede tehlike arzetmeyeceğini söylüyor; sanki bunun tersini söyleyen varmış gibi. Ama nasıl ki tüm emperyalistleri genel olarak ve somut durumlardan kopuk şekilde aynı derecede tehlikeli düşmanlar olarak görmek yanlışsa, bazı durumlarda ve yine somut durumun somut tahlilleri temelinde tüm emperyalistleri veya bazı emperyalistleri devrim için aynı derecede düşman görmemek de o kadar antı-Marksisttir ve yanlıştır. Biri ne kadar "sol" oportünizm ise diğeri de o kadar sağ oportünizmdir. Halkın Birliği, her zaman olduğu gibi genel formülasyonlarla her şeyi halletmeye çalışıyor. Hiç bir şekilde emperyalistler aynı derecede devrimin düşmanı olamazlar anlayışına sahip olduğu için iki süper devletin bugünkü dünya devriminin aynı derecede tehlikeli ve saldırgan düşmanları olduğunu da kabul etmiyor. Sorumsuz bir şekilde uluslararası Marksist-Leninist hareketin doğru görüşlerini "solculuk"la suçluyor. Şimdiye kadar bu oportünist görüşlerinin özeleştirisini yapmadıklarını da ilave edelim.

SON OLARAK, FAŞİZM KONUSUNDAKİ KARGAŞAYA BİR ÖRNEK

Halkın Birliği, yine **faşizm konusunda değiştirmeye çalıştığı görüşlerin de özeleşti**risini yapmaya yanaşmamaktadır. Halkın Birliği'nin aynı sayısında dahi farklı faşizm tahlillerinin bir arada yer aldığına şahit olabiliyoruz. Halkın Birliği'nin bir sayfasında "bugün ülkemizde komprador burjuvazi ve toprak ağaları sınıfıyla halk arasındaki çelişki keskinleşerek, faşizm ve sosyal-faşizmle halk arasındaki çelişki biçimini almıştır" deniliyor; yani komprador burjuvazi ve toprak ağalarına karşı mücadele, kompra-

Dev.Sa. 7!Sü.1'de

İşçi sınıfına sınırsız grev ve genel grev hakkı

Grev hareketlerinin önüne dikilmeye çalışılan barikatlar çökecektir

Geçtiğimiz haftalarda günlük gazetelerde manşetlere çıkan haberler daha ziyade ambargo, Kıbrıs, NATO, Ecevit'in dış gezileri ile ilgili haberlerdi. Bu haberlerin çokluğu ve yoğunluğu karşısında işçi sınıfını ilgilendiren haberler, işçi sınıfı üzerindeki sömürü ve baskıyı artıran tedbirler ve bu konudaki CHP hükümetinin bazı uygulamaları günlük burjuva gazeteleri tarafından gözden kaçırıldı. Bunlardan biri de CHP hükümetinin işçi grevlerine karşı aldığı tavır ve bazı grevleri "milli güvenlik" vb. gerekçelerle yasaklaması ve ya ertelemesidir.

THY grevinin ertelenmesini, geçtiğimiz haftalarda başka fabrikalarda alınan grev kararlarının Bakanlar Kurulu kararı ile ertelenmesi izledi. Bakanlar Kurulu aldığı bir kararla Yarımca ve İskenderun Gübre Fabrikalarındaki grev kararlarını "milli güvenlik" vb. gerekçelerle 30 Mayısta 60 gün daha erteledi. Bu fabrikalardaki grevler daha önceden de 30 gün ertelenmişti.

Başbakan Bülent Ecevit TPAO grevinin başlaması üzerine verdiği bir demeçte de "en hayati alanlarda" grev kararı alınmasını ve greve gidilmesini eleştirmiş ve grevlere karşı çıkmıştı.

CHP hükümetinin işçi grevleri karşısındaki tavrı onun toplusözleşme görüşmelerinde işçi taleplerinin dizginlenmesi politikasıyla,toplusözleşmelerin "Üçlü Komite" denilen bir komisyon tarafından yürütülmesi gerektiği konusundaki önerisiyle ve işçi ücretlerinin dondurulması veya sınırlandırılması konusunda yürüttüğü hazırlıklarla birleşince, egemen sınıfların ve onlarla uzlaşan CHP hükümetinin işçi sınıfı için nasıl bir gelecek planladıkları açık bir şekilde görülebilir.

Egemen sınıflar kapitalizmin giderek derinleşmekte olan buhranını en az zararla atlatabilmek , sömürü ve soygun düzeninin devamını ve istikrarını sağlamak ve yükselen devrimci kabarışı durdurabilmek için, işçi sınıfı ve bütün halk üzerindeki ekonomik ve siyasi saldırılarını artırmakta ve bunun için yeni ve "uygun" tedbirler almaya yönelmektedirler. Bunun için de buhranın yükünün büyük bir bölümünü işçi sınıfının sırtına yüklemeye çalışmaktadırlar.

Buhranın yükünün büyük bir bölümünün işçi sınıfının sırtına yüklenilmesi, her şeyden önce, işçi sınıfının mücadelesinin engellenmesi, bu mücadelenin her türlü yolla bastırılması ve kontrol altına alınması ile mümkündür. Bunun için de egemen sınıflar ve onların siyasi iktidarları, her "zor dönemde" işçi sınıfının başlıca mücadele biçimlerinden birisi olan grevleri ertelemeye veya yasaklamaya ve hatta bu hakkı yasalardan dahi çıkarmaya çalışmışlardır. Onlar ancak grevleri yasaklayarak kendileri için dikensiz bir gül bahçesi yaratabileceklerini, işçi ücretlerini dondurabileceklerini ve toplusözleşme görüşmeleri için "Üçlü Komite" vb. gibi komisyonlar kurabileceklerini hesap etmektedirler.

Bu bakımdan da mümkün olduğu kadar grevlerin önüne geçmeye, grevleri yasaklamaya veya ertelemeye çalışmaktadırlar. İçinde bulunduğumuz dönemin toplusözleşmeler dönemi olması ve sınıf mücadelesinin giderek keskinleşiyor olması egemen sınıfların grevlere karşı tavrını daha da sertleştirmektedir. Onlar, grevleri ertelemenin, yasaklamanın ve yozlaştırmanın yanı sıra toplusözleşme görüşmeleri döneminden "en az zararla kurtulmaya", Maden-İş/ MESS "anlaşmazlığında" olduğu gibi grup sözleşmelerinin uygulanmasını yaygınlaştırmaya çalışmaktadırlar.

Bu politikanın bugünkü koşullarda en iyi uygulayıcısı ise CHP hükümetidir.

Komprador patronların ve onlarla izlaşan CHP hükümetinin bu konulardaki baş yardımcısı işçi sendikalarının başına çöreklenmiş olan sendika ağalarıdır. Faşist, sosyal-faşist ve reformist sendika ağaları işçi sınıfının grev hareketlerinin önüne barikatlar kurmaya, işçileri satmaya çalışmakta, komprador patronların önerdiği grup sözleşmelerinin altına imza atmakta ve engelleyemedikleri grevlerin de mümkün olduğu kadar az zararla sona ermesi için ellerinden geleni yapmaktadırlar.

Fakat işçi sınıfı hiç bir dönemde hiç bir sahte vaate kanmamıştır ve kanmayacaktır. İşçi grevlerinin önüne dikilmeye çalışılan sahte barikatlar çökmüştür ve bugün de çökmeye mahkumdur. İşçi sınıfı her dönemde grev hareketlerine karşı yönelen saldırıları püskürtmüştür.

İşçi arkadaş,

Uzun ve çetin bir mücadele ile elde ettiğimiz grev silahımıza sıkı sıkıya sarılalım, Komprador patronların ve bütün patronların şiddetine boyun eğmeyelim, CHP yöneticilerinin sahte vaatlerine kanmayalım. Sendika ağalarının gerçek işçi düşmanı niteliklerini iyi kavrayalım.Bugün grev hakkımıza yönelen saldırılar yarın bütün ekonomik, demokratik ve siyasi haklarımıza karşı yönelecektir. Bu saldırıların önüne geçmenin tek yolu,birliğimizi ve dayanışmamızı pekiştirerek büyük mücadelelere hazırlanmamızdır, mücadele barikatlarında yerimizi almamızdır. Sadece mevcut yasalarla sınırlandırılmış ve uygulamada giderek daha da sınırlı tutulmaya çalışılan grev hakkımızı kullanmakla yetinmeyelim. Buna ek olarakyeni mevziler kazanmak için de dişe diş bir mücadele yürütelim.Grev yasaklarına son verilmesi , grev hakkının kullanılmasının önündeki yasal ve fiili engellerin kaldırılması, lokavtın tümüyle yasaklanması, tüm çalışanlara grevli- toplusözleşmeli sendika hakkının tanınması, işçi sınıfına ve tüm çalışanlara genel grev, siyasi grev ve dayanışmagrevi hakkının tanınması için mücadele edelim, birliğimizi ve dayanışmamızı pekiştirelim. Proleter devrimci hareketin önderliği altında toplanalım. Sınıfsız ve sömürüsüz bir dünya için, sosyalizm için kaldırdığımız bayrağı daha da yükseklere çekelim.

İşçi grevlerinin önüne dikilmeye çalışılan sahte barikatlar çökmüştür ve çökmeye mahkumdur. İşçi sınıfı her dönemde grev hareketlerine karşı yönelen saldırıları püskürtmüştür. Ve bugün de püskürtecektir.

Sosyal-faşist sendika ağaları Maden-İş üyesi işçileri MESS patronlarına yeniden satmaya hazırlanıyor

Geçen yılki MESS grevinde İzsal işçileri uzun bir süre direndiler. MESS ve Maden-İş patronlarının anlaşması sonucunda bazı işçilere çıkışları verildi. Maden-İş'in sosyal-faşist sendika ağaları bugün gene aynı oyunu oynuyor.

Madeni Eşya Sanayicileri Sendikası (MESS) ile Maden-İş arasında 21 fabrika ile ilgili görüşmeler sürüyor. 15 fabrikada karşılıklı grev ve lokavt kararı alındı. MESS sekreteri İlhan Uçak "görüşmeler, daha önce yapıldığı gibi, grup sözleşmesi olarak yapılmaktadır. MESS ile Maden-İş arasında işkolu düzeyinde standart hükümler saptamaya yönelik bir görüş ayrılığı yoktur" dedi.

MESS ile Maden-İş arasındaki görüşmelerin grup sözleşmesi için yürütüldüğü açıktır. Şubat başında 16.500 işçi adına böyle bir grup sözleşmesi imzalanmıştı. Maden-İş'in yönetimini gaspetmiş bulunan Türkler-Ertürk kliği geçen yıl bir çok kez grup sözleşmesine karşı olduklarını söylediler. Ancak sonunda MESS patronlarıyla anlaştılar. Geçen yıl başlayan grev bazı fabrikalarda 8 ay sürdü. MESS patronlarının direttiği belli başlı madde, grup sözleşmesi yapılması idi. Maden-İş'in sendika ağaları bunu kabullendiler. Şimdi 21 fabrika adına bir daha grup sözleşmesi imzalamaya hazırlanıyorlar.

Bu grup sözleşmesi, sosyal-faşist sendika ağaları ile komprador patronlar arasında imzalanacak. Binlerce işçi fabrikalarda bu pazarlığın sonucunu bekleyecek. Herhangi bir fabrikada işçiler ne olup bittiğini öğrenmek istese, sabırlı olmak ve işine devam etmek öğütlenecek. Amaç,en geniş işçi kitlesinin toplusözleşmede söz ve karar sahibi olmasını engellemektir. Aynı zamanda grev mücadelesinin bir mücadele okulu haline gelmesi de engellenmek istenmektedir. Görüşmeler sürdükçe işçiler, uslu uslu çalışmalıdır. Sendika ağaları ile patronlar bazı ayrıntılarda anlaşmazlığa düşerse greve gidilebilir. Ancak son MESS grevinin gösterdiği gibi bu grev hiç bir şekilde işçi sınıfının çıkarlarını gözeten bir mücadele olmayacaktır. Sendika ağaları, işçilere 45 günde 1000 lira verip evlerine yolluyorlar.Grev çadırında ise birkaç sosyal-faşistin dışında kimse yanaştırılmıyor.Patronların stokları satılırken binlerce işçi, ne olup bittiğinden habersiz yarı aç, yarı tok kahve köşelerinde pinekliyor.Sonunda yılgınlık doğuyor. Maden-İş'in sendika ağalarının bu patron kuyrukçusu eylemleri, örneğin Elektrometal işçilerini sendikadan ayrılmaya itti.

Grup sözleşmesi, bugün CHP hükümetinin önerdiği Üçlü Komite'nin bir denemesi oldu. MESS patronları, Maden-İş'in sendika ağalarına dayattıkları sekiz maddeden yedisini kabul ettirdiler. Yarın öbürgün devlet, patron ve sendika ağasından oluşan Üçlü Komite, komprador burjuvazinin isteklerini yüzbinlerce işçiye dayatacaktır.MESS-Maden-İş grup sözleşmesi bunun küçük bir örneği oldu.

Fiyat artışları işçi sınıfı düşmanları tarafından belirlenmiş "standartlara" göre olduğu gibi işçilere bindirilecektir. "MESS-Maden-İş arasındaki grup sözleşmesi egemen sınıfların çıkarlarını korudu kolladı. CHP hükümeti, sendika ağalarıyla anlaşarak şimdi bunu Üçlü Komite adı altında bütün işçilere dayatmaya hazırlanıyor.

MESS-Maden-İş arasında 21 fabrikadaki görüşmeler tam da ücretlerin dondurulması tezgahlandığı bir dönemde sürdürülüyor. Halkın Kurtuluşu 95. sayısında şunları yazdı: "Ücretlerin dondurulması, sosyal-faşist kliğin reformcu CHP hükümetinin peşine takılmasıyla birlikte gündeme gelirse, işkolu toplusözleşmesi bunun en iyi biçimde sağlayacak bir araçtır". İşte bugün gündeme alınan tam da budur. Bir yandan Üçlü Komite önerilmektedir. Diğer yandan ücretlerin dondurulması ya da aynı anlama gelen artış hızının dondurulması grup sözleşmesi ile uygulamaya konulmaktadır.TÜRK-İŞ ve DİSK'in başındaki sendika ağalarıyla anlaşmış bulunan CHP hükümeti, ücretlerin dondurulmasını ülke çapında uygulamak için Üçlü Komite'yi öneriyor. Ecevit'ten memnun olduğunu gizlemeyen kompradorlar bunu Maden-İş ile anlaşarak 21 fabrikada uygulamaya başladılar bile.

Grup sözleşmesi, sendika ağalarının ve patronların işçi sınıfına karşı bir oyunudur.Buhranı işçi sınıfına daha ucuza yıkmanın bir aracıdır. Maden-İş üyesi işçiler, toplusözleşme pazarlıklarında ne olup bittiğinin hesabını sormalıdır. İşçiler, görüşmelerin her adımında ne yapıldığının hesabını sendika ağalarından sormalıdır. Kapalı kapılar ardında bir defa daha MESS patronlarına satılmalarına izin vermemelidir.

«Üçlü Komite» burjuvazi için dikensiz gül bahçesi yaratmayı amaçlıyor

İsviçre'de ve Batı Almanya'da işçilerin mücadelesinin önüne kurulmuş bir barikat: «Üçlü Komite»

Gazetemizin geçen sayısında da belirttiğimiz gibi, egemen sınıflar ve onların politikasıyla uzlaşan CHP hükümeti işçi sınıfının boynuna yeni bir kölelik halkası takmak için hazırlıklara başladı. Devlet Planlama Teşkilatı (DPT) hazırladığı bir raporda, toplusözleşmelerin bundan böyle,sendika ağalarının,patronların ve devletin temsilcilerinin oluşturacağı bir komite tarafından, "Üçlü Komite" tarafından yürütülmesi gerektiği konusunda bir öneri hazırladı.

CHP hükümetinin de benimsediği bu öneri ile emperyalistler ve egemen sınıflar işçi sınıfı için yaşamı tam anlamıyla katlanılmaz ve çekilmez bir hale getirmeyi, işçi ücretlerini istedikleri gibi saptamayı, grev silahını bütünüyle işçi sınıfının elinden almayı, kısacası dikensiz bir gül bahçesi yaratmayı amaçlamaktadırlar.

Egemen sınıflar ve onların temsilcileri, bütün ülkelerde kapitalizmin buhranının derinleştiği ve sınıf mücadelesinin yoğunlaştığı koşullarda,sömürü ve soygun düzeninin devamını ve istikrarını sağlamak için bu tip ve benzer yollara başvurmaktadırlar. Ancak egemen sömürücü sınıflar, işçi sınıfının ve bütün halkın mücadelesini kan ve ateşle bastırabildikleri taktirde ve işçi sınıfının mücadele gücünün zayıf olduğu yerlerde bu tip uygulamalara geçebilmişlerdir.

Ancak emperyalistlerin komprador burjuvazi ve toprak ağalarının her türlü ekonomik ve siyasi saldırısı karşısında boyun eğmemiş, 15-16 Haziranların, DGM direnişinin ve 20 Mart Direnişinin yaratıcısı Türkiye işçi sınıfı, CHP reformistlerinin aldatıcı vaatlerini ve sendika ağalarının ihanetlerini altederek, kazanılmış hiç bir hakkını burjuvaziye teptirmeyecek,"Üçlü Komite" vb. gibi hazırlıkları iflas ettirecektir.

X X X

Egemen sınıflar ve onlarla uzlaşan CHP hükümeti bir yandan "Üçlü Komite" vb. gibi hazırlıklar sürdürürken, bir yandan da gerici ve sözde demokrat yayın organları ve yazarlar, "çalışma barışı", "toplusözleşme barışı", "sermaye ve emeğin çıkarlarının uzlaştırılması"vb. demagojik propagandalara hız verdiler. Bu tip propagandalar şüphesiz ki, işçi ücretlerinin dondurulması veya sınırlandırılması ve "Üçlü Komite" nin kurulması konusunda kamuoyu yaratmayı amaçlamaktadır. Bu demagojik propagandanın bir parçası olarak da bazı Avrupa ülkelerinde "çalışma barışı'nın, "toplusözleşme barışı"nın nasıl "sağlandığına" dair örnekler verilmektedir. Bu örneklerin başında İsviçre ve Almanya gelmektedir.

Çünkü Almanya ve İsviçre'de ve diğer bazı ülkelerde toplusözleşmeler sendika ağalarından, patronlardan ve devlet temsilcilerinden oluşan bir komite tarafından yürütülmektedir. Ve bu komitenin aldığı kararlar "taraflarca" uygulanmaktadır. Burjuvazi bu yolla grevleri yasaklamanın,işçi ücretlerini istediği sınırlar içerisinde tespit edebilmenin meşru bir temelini yaratmıştır.Egemen sınıfların ve gerici yayın organlarının İsviçre'yi "cennet" olarak lanse etmelerinin nedeni de budur. Ama bu "cennet" tabi ki işçi sınıfı için değil, burjuvazi içindir.

Toplusözleşmelerin "Üçlü Komite" tarafından yürütüldüğü bu ülkelerdeki gerçek duruma daha yakından baktığımızda bu durumu daha iyi görebiliriz.

<u>İSVİÇRE</u>

İsviçre'de 1937'den beri reformcu sendika liderleri ile patronlar arasında bir anlaşma vardır."Çalışma barışı" adıyla tanınan bu anlaşmaya göre, sendikalar burjuvaziye karşı her türlü dolaysız mücadeleyi kesmeyi ve artık hiç grev yapmamayı taahhüt etmektedir. Aksi taktirde patronlara tazminat ödemek zorundadırlar. İsviçre Sendikalar Birliği'nin temsilcisi R. Muller, 1968'de Londra'da yaptığı bir konuşmada bu sorunu şöyle ele alıyordu: "... bizde iş ilişkileri son derece barışçıldır.Bu yıl İsviçrede'ki ilk ve son genel grevin 15. yıldönümünü kutluyoruz".

Geçen yıl İsviçre'de "Üçlü Komite"nin kararlarına rağmen yapılan tekstil grevinin karşısında sendika ağaları da yer almıştır.

<u>BATI ALMANYA</u>

Batı Almanya'da toplu sözleşmeler bütün ülke çapında Alman Sendikalar Birliği'nin (DGB), İşverenler Birliği'nin ve Bonn hükümetinin oluşturduğu Ücret Komisyonu (Konzertierte Aktion) tarafından yürütülmektedir. Bu komisyon her toplusözleşme döneminde bir Ücret Tespit Cetveli (Lohnleitlinien) belirler. Bütün Almanya çapında ücretler buna göre ayarlanır. DGB yöneticileri bu kararları uygularken, işyerlerinde sendika temsilcisi ve sendika üyelerinin yaptıkları toplantılarda, ücret tartışmalarında yapılacak taleplerin şekli ve miktarı konusunda alınan kararları diktatörce çiğneyip geçmektedir. Sendika ağaları işçilerin aldıkları kararı yerine getirecekleri yerde, önceden kapitalistlerle ve hükümetle birlikte kararlaştırdıkları Ücret Tespit Cetveli'ne uygun olan talepleri ileri sürerler. Her zaman olduğu gibi de "uzun", "sert", "kayışgibi" denilen patron temsilcileriyle yapılan "tartışmalardan" sonra, sonuç genellikle daha önceden tespit edilen cetvele uygun olur. Ender olarak da bir veya bundan biraz

Dev.Sa.7.Sü.7'de

FABRİKADAN, ATÖLYEDEN SENDİKADAN

* TÜRKİYE OLEYİS Sendikası İçel şubesinin 3. dönem olağan kongresi 17 Mayıs günü yapıldı. Proleter devrimci işçilerin yoğun örgütleme çalışmaları sonucu proleter devrimci ve yurtsever demokrat işçilerden oluşan aday liste seçimleri kazandı.
* İZMİR GÖLTEPE belediyesindeki işçilerin direnişi sürüyor. İşçiler direnişlerini, ücretleri ödeninceye kadar sürdüreceklerini söylediler. Direnişi mahalle halkı tarafından destekleniyor.
* İZMİR PTT SANTRAL inşaatında çalışan temel sondaj işçileri üç aylık yevmiyelerini almak için direnişe geçtiler. Para olmadığını bahane eden patronlar direniş karşısında boyun eğdiler. İşçiler kurtuluş yolunun mücadeleden geçtiğini gördüler.
* HAKKARİ'de inşaat işçileri düşük ücretlere karşı direnişe geçtiler. Direnişin ikinci gününde müteahhitler 30 liralık zammı kabul etmek zorunda kaldılar. Sendikasız, sigortasız ve iş güvenliğinden yoksun olarak çalışan işçiler daha önce asgari ücret ile çalışıyorlardı.

Bir sefalet yuvası: İstanbul Süreyyapaşa Sanatoryumu

Sosyal Sigortalar Kurumu, işçilerden kesilen paralarla ve sözde işçilere hizmet etmek üzere kurulmuş bir kurumdur. Ancak bu kurumun hastanelerinde, Süreyya Paşa Sanatoryumunda olduğu gibi, hastalara bakılmaz. Yemekler yetersiz ve kötüdür. Yatak bulmak için binlerce hasta emekçi sırada bekler. Yatanlardan birçoğu bakımsızlıktan ölür.

Süreyya Paşa Sanatoryumunda yatan 473 hasta, bu durumu Sosyal Güvenlik Bakanlığı'na yazdıkları bir dilekçede özetle şöyle açıklıyorlar:

"Bizler Süreyya Paşa Sanatoryumunda yatan hastalarız.

1) Yemekler Sanatoryum olmasına rağmen yenemeyecek durumda çıkarılmaktadır.

2) Verem hastalarına gereken ilgi gösterilmemektedir. Taburcu olan her arkadaşın yerine başka arkadaş gelmekte ve boş yatak bulunmamaktadır. Bu ülkemiz sosyal yaşamının dünyanın birçok ülkesinde artık ilkel bir hastalık olan veremin ülkemizde halen ne derece fazla olduğunun tespit edilememiş olduğu veya tespit edilmiş olsa bile hastanelerimimizin yetersizliği yüzünden , yatmak için sıra bekleyen binlerce hastanın olduğunu göstermektedir.

3) Buralara bizler, yine ülkemizdeki çalışma koşullarının ilkelliği, işyerlerimizdeki sosyal güvencelerimizin olmayışı, yine işyerlerinde işçi sağlığı içtüzüğünün hiç bir uygulamasının olmaması sonucu yeteri kadar gıda alamayışımız yüzünden bu hastalığa yakalanmış bulunuyoruz. Yani hepimiz işçi olduğumuz için yeteri kadar beslenemimekteyiz. Bir de tedavi görmekte olduğumuz hastanedeki yemeklerin son derece kalorisiz çıkması yüzünden iyileşme oranı az olmaktadır.Birçok hasta arkadaş yemekler iyi çıkmadığından dolayı, kendi olanaklarıyla hastanede ayrı beslenme yoluna gitmektedir. Tabii bu da hiç yeterli olmamaktadır. Bunun sonucu kendi istekleriyle hastaneden ayrılmak zorunda kalmaktadırlar. Başhekimin bu önemli sorunlarla ilgilenmemesi üzerine isteklerimizi Bakanlığınıza duyurmak zorunda kaldık."

4) Her ay ortalama 10 arkadaş hayatını kaybetmektedir. Bu acı olayı da bilgilerinize arz etmeyi gerekli gördük."

15-16 Haziran büyük işçi direnişi

Bu Kararlılık, bu engin mücadeleci ruh kurtuluşun habercisidir. Parti'nin önderliğinde ve köylülerle birleştiği ölçüde bu güç yenilmez olacaktır.

15-16 Haziran 1970'de büyük işçi eylemi, emperyalist-kapitalist sistemin ekonomik-siyasi buhran içinde kıvrandığı, hakim sınıfların işçi sınıfına ve emekçi halka karşı ekonomik ve siyasi planda saldırılarını alabildiğine yoğunlaştırdığı şartlarda doğdu. Bu eylem aynı zamanda, 1970 öncesi son birkaç yıl içinde işçi sınıfının ve halk kitlelerinin hızla yükselen mücadelelerinin bir sonucu ve doruk noktasıydı.

Hakim sınıflar o zaman da, tıpkı bugünkü gibi, buhrandan çıkabilmenin şartı olarak, işçi sınıfının ve emekçi halkın ekmeğini bütünüyle gaspetmeye yönelmişlerdi. "Pahalılığın ve fiyat artışlarının sebebi işçi ücretlerinin yüksekliğidir" demagojisi ile hakim sınıflar ve AP hükümeti işçi ücretlerini dondurmaya, kısıtlamaya yöneldiler. Ancak kitlelerin sürekli yükselen mücadelesi şartlarında bunu doğrudan doğruya ve hemen gerçekleştirmek mümkün değildi.

Bu yüzden öncelikle işçi sınıfının bütün demokratik-ekonomik hak ve özgürlüklerini ve mücadele silahlarını ortadan kaldırmaya yöneldiler. İşçi sınıfını ekonomik alanda mücadele silahı olan sendikalarından mahrum etmeye; daha doğrusu onu, bütünüyle faşist sendikalara hapsetmeye giriştiler.

İşte 274-275 sayılı yasalarda değişiklik tasarısı bu niyetle meclise getirildi. AP ve CHP'nin işbirliği ile hazırlanan değişiklik tasarısı şunları içeriyordu:

* Bir işçi sendikasının Türkiye çapında faaliyet gösterebilmesi için o işkolundaki toplam işçi sayısının en az üçte birini üye olarak barındırması gerekiyordu.

* İşçi federasyonlarının faaliyette bulunabilmeleri için, kendi işkollarındaki toplam işçi sayısının en az üçte birini üye olarak barındırmaları gerekiyordu.

* İşçi konfederasyonlarının kurulabilmesi için sendika ve federasyonların en az üçte birini ve sendikalı toplam işçi sayısının en az üçte birini üye olarak barındırmaları gerekecekti.

Amaç açıktı. Hakim sınıflar bu yasa değişikliği ile, TÜRK-İŞ'in dışında kalan bütün sendikaları; özellikle başında sendika ağaları bulunsa bile tabanını devrimci-mücadeleci işçilerin oluşturduğu DİSK'i yok etmeyi tasarlıyorlardı. İşçi sınıfının sendikal özgürlüğünü, sendika seçme özgürlüğünü ortadan kaldırmayı. işçileri TÜRK-İŞ'in sarı ihanet çemberi içinde hapsederek bütünüyle köleleştirmeyi amaçlıyorlardı.

274-275 sayılı yasalarda tasarlanan değişiklikler, sendikalarla ilgili yasaların daha da faşistleştirilmesinden, sendikal özgürlüğü ortadan kaldırmaya yönelik bir saldırıdan başka hiç bir anlam taşımıyordu. Amaç, göstermelik tek bir faşist konfederasyon altında işçi eylemini bütünüyle baskı altına almak ve durdurmaktı.

AP milletvekili Turgut Toker, TÜRK-İŞ kongresinde : "Bu tasarıyla TÜRK-İŞ'in dışında hiç bir sendika yaşama imkanı bulamayacak" diyerek, hakim sınıfların niyetlerini bütünüyle açığa vuruyordu.

"Sendikal rekabetin iş barışını ve iş hayatını zedelediği, işçi ücret ve haklarında 'kabul edilemez' (!) artışlara neden olduğu" yolunda hakim sınıfların sistemli olarak sürdürdükleri demagoji, bu yasa değişiklikleri ile hayata geçirilmeye çalışılıyordu.

Bu durumda işçi sınıfının yapacağı tek şey vardı. Kendi gücüne güvenmek, kararlılıkla mücadeleye atılmak, hakim sınıfların bu amansız saldırısına şiddetle karşı koymak. İşçi sınıfı içinde, özellikle DİSK'in tabanını oluşturan devrimci-mücadeleci işçiler arasında karşı koyma ve direniş istekleri yükseldi. Her yerde, her fabrikada bu mesele konuşuluyor, neler yapılması gerektiği tartışılıyordu. İşçi sınıfı gücünü topluyordu.

DİSK'in başına çöreklenmiş sendika ağaları, tabandaki işçilerin baskısı sonucu ve aynı zamanda değişiklik tasarısının kendi varlıklarına da yöneldiğini görerek; işçileri bu tasarıya karşı "yasal yürüyüş"e çağırdılar. Onlar böylece gene kendi görevlerini yerine getiriyor ve işçi eylemini düzenin müsaade ettiği sınırlar içine hapsetmeyi planlıyorlardı. Tıpkı DGM direnişini "genel yas"a dönüştürme çabaları gibi. Tıpkı mücadele günü 1 Mayıs'ı süslü resmi geçite dönüştürmeleri gibi. AP ve CHP'nin gayretkeş çabaları ve işbirliği ile değişiklik tasarısı meclise geldi ve mecliste hızla kabul edildi. Ve tasarı görüşülmek üzere Senato Komisyonuna geldiğinde, işçi sınıfı İstanbul'da mücadele bayrağını açtı.

Direnişin ilk savaşçıları, 15 Haziran günü işbaşı yapmayan OTOSAN işçileriydi. 15 Haziran günü direnişe yaklaşık 115 işyerinden 75.000 işçi katıldı. 16 Haziran günü ise yeni katılanlarla birlikte eyleme geçen işçi sayısı 150.000'e ulaştı. TÜRK-İŞ'li işçiler de sendika ağalarına rağmen DİSK'li işçilerin yanında mücadeleye katıldılar.

Direniş, DİSK yöneticilerinin yasal olarak düzenlediği bir yürüyüş olarak başlamıştı. Ancak daha başından polisiyle, ordusuyla, faşist diktatörlüğün baskı ve saldırısıyla karşılaştı. İşçilerin kendilerini engellemeye çalışan polis ve askerlere karşı koymaya başlamasıyla, DİSK'in revizyonist sendika ağalarının çizdiği sınırları aştı ve siyasi iktidarla doğrudan çatışan bir kitle eylemine dönüştü. İşçiler mücadele içinde sendika ağalarının barikatını yarmışlardı.

Bu durum karşısında revizyonist sendika ağaları teslim ve ihanet bayrağını çektiler. İşçileri baş eğmeye çağıran, bozguncu çağrılara başladılar. Mücadeleyi "tahripkar eylemler", bozguncu unsurların tahrikine kapılmak" sözleriyle karalamaya çalıştılar. İşçileri "Anayasaya ve Türk Ordusu'na karşı çıkmamaya" çağırdılar.

TÜRK-İŞ'in başındaki faşist ve reformist sendika ağaları ise zaten ta başından "Komünist ihtilal provası" çığlıklarına başlamışlardı. TÜRK-İŞ'li işçileri direnişte yer almamaya çağırmışlardı.

Sendika ağalarının ihaneti işçilerin mücadelesini durduramadı. Direnişçiların çizdiği sınırları da aşarak devam etti.

Faşist diktatörlük işçilerin mücadelesine azgınca saldırdı. Her yerde işçilerin üzerine polis ekipleri, ordu birlikleri, tanklar gönderildi. Birçok yerde çatışmalar oldu. İşçi sınıfı iki günde üç şehit verdi.

İşçilerin eylemi, sonunda kan ve ateşle bastırılabildi. Sıkıyönetim ilan edildi. 16 Haziran akşamı faşist diktatörlük sokaklardaki direnişi bastırabildi. Yüzlerce işçi tutuklandı, karakollarda işkence edildi. Binlerce işçi işten atıldı.

Ancak direniş yine de durmadı. İşçiler yenilgiyi sessizce kabul etmediler. İşyerlerinin, fabrikaların çevresi askeri birliklerce sarılmış olduğu halde Demir-Döküm, Sungurlar, Rabak, Derby, Elektrometal, Auer, Arçelik, OTOSAN, VİTA, Çelik Endüstrisi gibi büyük işyerlerinde işçiler mücadeleye kararlılıkla devam ettiler. 18 Haziran'da İzmir'de Lastik-İş, Maden-İş ve Gıda-İş'e bağlı işyerlerinde yasa değişikliklerini protesto etmek üzere işçiler bir günlük direniş yaptılar.

2 gün süren 15-16 Haziran eylemi kan ve ateşle bastırıldı ama direniş faşist diktatörlüğü sarstı. Hakim sınıflar geri adım atmak zorunda kaldılar. Yasa tasarısı yürürlüğe giremedi.

İşçiler mücadele yoluyla isteklerini elde etmişlerdi. Ortaya çıkan bir başka gerçek ise zaferin revizyonist, reformist ve faşist sendika ağalarına rağmen, onların ihanetlerine rağmen ve onların çizdiği sınırlar işçiler tarafından aşılarak kazanılmış olduğuydu.

XXX

Sınıfının mücadele tarihindeki olayları, dersleri göz ardı eden işçi sınıf bilincine sahip olamaz; İşçi sınıfı 15.16 Haziran Direnişinde, onlarca yıla sığabilecek bir devrimci tecrübeyi iki güne sığdırdı. Direnişin dersleri emperyalizmin ve hakim sınıfların, faşist diktatörlüğün koltuk değneği CHP hükümeti aracılığıyla işçi sınıfına ekonomik ve siyasi planda saldırılarını artırdığı ve sistemleştirdiği bugünün şartlarında bizler için son derece önemlidir.

Bugün buhranın derinleştiği şartlarda aynı saldırılar tekrarlanmaktadır. Adeta olaylar yeniden yaşanmaktadır.

IMF reçetesinin son maddesi, yani işçi ücretlerinin dondurulması ve sınırlandırılması, artık bütünüyle gündeme getirilmiştir. Özellikle toplusözleşme döneminin yaklaştığı şartlarda, hükümet sözcüleri ve sendika ağaları işte bu yüzden "işçileri fedakarlığa" çağırmaktadır.

Ücretlerin düzenlenmesi, toplusözleşmelerin zaptırapt altına alınması için önerilen "Üçlü Komite", yöneltilen saldırıların bir parçasıdır.

"İrade Beyanı" uygulaması, işçi sınıfının sendika seçme özgürlüğünün ve referandum hakkının gaspedilmeye çalışılmasından başka hiç bir anlam taşımamaktadır.

Lokavtlar, işten çıkarmalar hızlanmıştır. Hükümet sözcülerinin "Bu konuda İş Kanununda değişiklikler yapacağız, işçilere yeni haklar getiriyoruz, onları güvence altına alıyoruz" yaygaraları işte bu gerçeği örtmek ve işçi sınıfının lokavtlara ve işten çıkarmalara karşı mücadelesini pasifize edebilmek için yapılmaktadır.

"Milli çıkarların korunması" adı altında grevlerin yasaklanması hızlanmıştır.

"Sendikal rekabetin önlenmesi, İş barışının sağlanması, iş hayatında anarşinin önüne geçilmesi" istekleri, yine bütün işveren toplantılarında baş köşeyi tutuyor.

Hayat pahalılığının süratle yükseldiği, zamların birbirini kovaladığı, asgari ücretin yerinde saydığı, hayatın çekilmez hale geldiği günlerdeyiz.

CHP hükümeti eliyle "işçi sınıfının yararına" safsatalarıyla aslında her biri sinsi birer saldırı olan kanun teklifleri arka arkaya geliyor.

Yakında toplusözleşme dönemine giriyoruz. Hükümet yetkilileri ve DİSK'in, Türk-İş'in revizyonist, reformist ve faşist sendika ağaları işçi ücret ve haklarının kısıtlanması, toplusözleşmelerin düşük bir düzeyde gerçekleştirilmesi için el altından pazarlıklar, anlaşmalar yapıyorlar.

Bütün bunlar karşısında işçi sınıfının saflarında muhalefet, huzursuzluk, mücadele isteği vb. hızla yükseliyor. Her belirti, işçi sınıfı eyleminin önümüzdeki dönemde daha da yükseltilmesi için şartların uygun olduğunu gösteriyor.

Bu durumda 15-16 Haziran İşçi Direnişinin dersleri büyük bir önem taşımaktadır.

15 Haziran sabahı İstanbul'un dört bir yanından işçiler akın akın toplanıyor. Fabrikalardan boşanan mücadele selini hiç bir güç; ne sendika ağaları ne de hakim sınıflar durduramaz.

15-16 Haziran direnişinin en önemli dersleri ve bugünün görevleri

15-16 Haziran Direnişi sırasında işçi sınıfı onlarca yıla sığabilecek bir devrimci tecrübeyi iki güne sığdırdı. Bu mücadele sırasında normal zamanlarda onlarca yıl içinde edinilebilecek değerli dersler edindi. Bunların en önemlileri nelerdir?

15-16 Haziran Direnişi sırasında işçi sınıfının mücadeledeki yeri ve önemi en açık bir biçimde ortaya çıktı. İşçi sınıfı devrime öncülük edebilecek tek yetenekli sınıfın kendisi olduğunu kanıtladı. O zamana kadar Türkiye sol hareketi içinde "işçi sınıfının devrime öncülük edip edemeyeceği" tartışmalarına bir son verdi. Devrimde öncülüğü başka sınıflara, örneğin milli burjuvaziye, "asker-sivil aydın zümre"ye bırakan teorileri yerle bir etti.

Bu, bilimsel sosyalizm dışında, her türden sözde "sosyalizm" teorilerinin de sonunun başlangıcıydı.

15-16 Haziran Direnişi aynı zamanda, işçi sınıfının ancak Parti'si önderliğinde mücadele ederse başarıya ulaşabileceğini, devrimi zafere ulaştırabileceğini ortaya koydu. 15-16 Haziran'dan bu yana işçi sınıfı "Partiler üstü politika" safsatalarıyla veya işçi sınıfının CHP vb. burjuva partilerin kuyruğuna takılmasıyla gerçi bir müddet daha uyutulabildi. Ama o günden bugüne gelişen mücadele ve gelişen sınıf bilinci karşısında bu teoriler bugün yerle bir olmaktadır. Bu şartlarda sendika ağaları yeni bir aldatmaca yoluna sapmak zorunda kalmaktadırlar. Bu aldatmaca "Sendikaların kuracağı bir işçi partisi" aldatmacasıdır.

Bugün işçi sınıfının bilinçli bütün savaşçıları, sendika ağalarının bu yeni oyunlarını deşifre etmek görevi ile yükümlüdürler.

15-16 Haziran Direnişinde işçilerin taşıdığı en büyük zaaf, önder bir partiden yoksun olmaları, işçi sınıfının devrimci partisinin yokluğuydu.

15-16 Haziran Direnişi, aynı zamanda sendika ağalarının ve burjuva sendikacılığın, işçi sınıfının gerek ekonomik, gerekse siyasi mücadelesinin önünde engeller olduğunu ortaya koydu. Mücadele sırasında sendika ağalığının ve burjuva sendikacılığın, işçi sınıfının geniş devrimci kitle eylemlerinin önünde engeller olduğu ortaya çıktı.

Sendika ağalarının her zaman ve her şart altında işçi sınıfına ihanetin, sınıf çıkarlarını hakim sınıflara peşkeş çekmenin temsilcileri olduğu ortaya çıktı.

Onların bu niteliği, daha sonra DGM Direnişi sırasında, MESS ile yapılan toplusözleşmelerde, geçen sene alelacele düzenlenen örneğin tekstil işkolundaki toplusözleşmelerde, 15-16 Hazirandan bu yana geçen her 1 Mayıs eyleminde vb. daha da ortaya döküldü.

Ancak sendika ağalığı kendi kendine yıkılmayacaktır. Bunun gerçekleştirilebilmesi, sendikaların gerçek sınıf sendikaları haline getirilebilmesi için, işçilerin bilinçli eylemi, proleter devrimci işçiler önderliğinde mücadelesi gereklidir.

Önümüzde işçi sınıfının eyleminin yükselmesinin hızlandırılması için şartların uygun olduğu bir dönem uzanıyor. Her belirti bu gerçeğe işaret ediyor. Bu durumun önümüze koyduğu iki esas görev: Bir yandan sendika ağalığının devrilmesi, burjuva sendikacılığın parçalanması ve işçi sınıfının gerçek sınıf sendikalarının yaratılması; diğer yandan, bütün mücadelelerde işçi sınıfının gerçek öncüsü olan Parti'nin inşası için mücadeledir.

İşçi sınıfının bilinçli savaşçıları, proleter devrimciler, son derece uygun olan bugünkü şartlarda, her yerde sendikal alanda yükselen devrimci işçi muhalefetinin başına geçmeli, bu muhalefeti sistemli ve örgütlü bir hale getirmeli ve sendika ağalığına ve burjuva sendikacılığa karşı yöneltmelidirler.

Bugün Parti'nin inşası yolunda büyük adımlar atılmış, esas temeli teşkil edecek olan azami ve asgari program, siyasi çizgi belirlenmiştir. Ancak bu meselenin sadece bir yönüdür. Diğer yön ise, her geçen gün daha fazla proleter kitlelerin mücadeleye kazanılması, her geçen gün daha fazla sayıda ileri işçinin Marksizm-Leninizm saflarına kazanılması, kitlelerle yakın ve sıcak bağların kurulmasıdır.

Proleter devrimciler, Parti'yi bizzat işçi sınıfının bağrında ve işçi sınıfı eyleminin, mücadelesinin içinde inşa etmek üzere ileri atılmalıdırlar.

Kemal Türkler'in 15-16 Haziran'daki demeci sendika ağalığının bir ibret belgesi

"İşçi kardeşlerim, işçi sınıfının bilinçli temsilcileri, sizlere sesleniyorum. Beni iyi dinleyiniz. Anayasal haklarınız için direndiniz, direniyorsunuz. Anayasamız her türlü toplantı ve yürüyüşlerin silahsız ve saldırısız olacağını emreder. Bizler anayasaya sımsıkı bağlı işçiler olduğumuz için, hiç bir hareketimiz Anayasaya aykırı olamaz. Ne var ki, bizim aramıza çeşitli maksatlar güden kişiler, çeşitli kılıklara bürünerek girebilirler. Hatta kötüsü, gözbebeğimiz şerefli Türk ordusunun bir mensubuna kötü maksatlarla taş atabilir, tahrikler yapabilirler. Türkiye Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu Genel Başkanı olarak sizi uyarıyorum"

Sendika ağası Kemal Türkler, bu demeci, işçilerin eyleminin, kendi çizdiği yumuşak başlılık sınırlarını aştığı ve polisin, ordunun, tankların sendika özgürlüğü için ileri atılan işçi kitlelerinin üzerine ateş yağdırdığı, süngü hücumuna geçtiği bir sırada veriyordu.

İSTANBUL'DAN YURTSEVER DEVRİMCİ ÖĞRETMENLER:

«Tüm Yurtsever, devrimci, demokrat öğretmenleri birliğe çağırıyoruz»

13 Mayıs 1978'de olaylı geçen ve yarım kalan TÖB-DER İstanbul Şubesi Kongresinden sonra, 4 Haziran günü İstanbul Spor Sergi Sarayında, maskeli adı "Birlik, Dayanışma"olan sosyal-faşistlerin ve çıkar ortaklarının (TİP, Demokratik Solcu öğretmenler) katıldığı TÖB-DER İstanbul Şubesi adına yeniden bir "kongre" düzenledi.

Yapılan bu kongre:

- Sahte "Birlik- Dayanışma" ve çıkar ortaklarının, örgütü BÖLÜCÜ ve TEKKELEŞTİRİCİ amaçlarına hizmet ettiğinden,
- Geniş öğretmen yığınlarının şube seçimlerine katılmasını engellediğinden,
- Öğretmen dışı unsurların ve İGD'nin öğretmenlere BASKI ve TERÖR uygulayacağından, öğretmenlerin CAN GÜVENLİĞİ kalmayacağından.
- Örgüt içi demokrasiyi yok eden bu YIKICI gruplar, kongreyi de anti-demokratik yürüteceğinden,

Yurtsever Devrimci Öğretmenler böyle bir kongreye katılmadılar. Tüm yurtsever, devrimci, demokrat öğretmenleri de katılmamaya çağırdılar. Ve sosyal-faşist "Birlik,Dayanışma"nın kendi kendini (hırsızlık ve yolsuzluklarını) meşrulaştırmaya çalıştığı kongreye öğretmenler katılmadılar.

Öğretmen kitlesi kongre günü şube lokalinde toplanarak, sosyal-faşist TKP'lilerin, İGD'li beslemeleriyle birlikte geçmişte olduğu gibi yapabileceği herhangi bir saldırıya ve işgal girişimine karşı kararlı bir şekilde bekledi ve bu sahte kongreyi protesto etti.

13 MAYIS KONGRESİ

Olaylı 13 Mayıs kongresi öğretmenlerin hak alma mücadelesinden çıkar sağlamak isteyen sosyal-faşist kliklerin ve onlara alet olan ortayolcuların yüzlerinin iyice açığa çıktığı bir dönüm noktası oldu. Yurtsever Devrimci Öğretmenlerin gerek kongre öncesi ve gerekse kongre sonrası tespitleri hayat tarafından doğrulandı.

Seçime alternatif olabilecek anti—revizyonist cephenin oluşturulamadığı ve Yurtsever Devrimci Öğretmenlerin bağımsız olarak katıldığı şartlarda kongreye gidildi.

Kongrede, ortayolcuların hazırladığı zeminde revizyonizm güçlenerek çıktı. Ve ortayolcular revizyonist kanatlardan birine (TSİP, Özgürlük Yolu) destek olarak halk güçlerini böldüler.

Her türlü burjuva ayak oyunlarının denendiği kongrede Devrimci Öğretmen'in delege pazarlıkları üzerine oturtulmuş ittifakı iflas edince İGD ve Dev-Genç militanları birbirlerine girdiler. Onlarca öğretmenin ayaklar altında ezilmesine, polisçe coplanmasına neden oldular. Yurtsever Devrimci Öğretmenler, olay yerinde kavganın neden çıktığını ve kavganın nasıl bir kavga olduğunu teşhir ettiler. "ÖĞRETMENLER BİRLEŞİN", "SENDİKA HAKKIMIZ, SÖKE SÖKE ALIRIZ" sloganlarını atarak paniğe kapılan öğretmenleri topladılar. Daha sonra olay yerinden şube lokaline kadar sloganlar atılarak yüründü. Öğretmenler şube lokalinin önünde sosyal-faşistleri ve ortayolcuları teşhir eden bir konuşmadan sonra disiplinli bir şekilde dağıldılar. Revizyonistlerin örgütümüzü bölme ve parçalama, ortayolcu çıkar gruplarının da tekkeleştirme amaçlarının açıkça ortaya çıktığı, H.B., H.Y., KAWA ve mücadele kaçkınlarının Devrimci Öğretmen grubunun da bulunduğu revizyonist listeyi (TSİP,Özgürlük Yolu) destekleyerek kime hizmet ettiklerinin anlaşıldığı bir arenada Yurtsever Devrimci Öğretmenler hiç bir çıkar grubunun aleti olmadılar. Çıkan kavganın öğretmen haklarını satmanın, örgütü tekkeleştirmenin ve öğretmenlere ihanetin kavgası olduğunu sergilediler. Olay günü öğretmenlerin birliği ve öğretmen haklarının alınması doğrultusunda kararlı bir tavır ortaya koydular. Çıkan kavgayı lanetlediler.

Kongre sonrası TKP'liler kendilerinin divan olduğunu ve yeniden kongreye gideceğini belirterek mahkemeye başvurdular.

4 HAZİRAN"KONGRESİ" :

Ancak, Genel Merkez bunu tanımadı ve yapılacak olan kongrenin meşru olmadığını basına bir bildiriyle duyurdu. Genel Merkez (İstanbul'da TSİP, Özgürlük Yolu, Devrimci Öğretmen, KSD) örgütü kendi insiyatiflerinde at oynatabilecekleri bir çiftlik haline getirmek için bir başka kongrenin şartlarını aramaktadır.

Biz Yurtsever Devrimci Öğretmenler olarak diyoruz ki; ne "Birlik, Dayanışma" ve ne de Genel Merkez hainleri kendi kendine ayrı ayrı yapacakları kongrelerle hesap vermekten kurtulamazlar. Örgütümüzü bölüp parsa koparmak için atacakları her adımın karşısında; öğretmenlerin birliğini, Yurtsever Devrimci Öğretmenleri bulacaklardır.

Öğretmen yığınları sosyal-faşist hainlerden mutlaka hesap soracaktır. Onlar faşist diktatörlüğün TÖB-DER içindeki uzantısı ve öğretmen mücadelesinin sivri ucunun yöneleceği hedef durumundadır.

Bugün TÖB-DER'de "ehveniser mantıkçılar" uzlaşmacı ve teslimiyetçiler, esas düşmanı TKP olarak gösterirken, diğer sosyal-faşist kampı,(TSİP Özgürlük Yolu)desteklemeye kadar gitmişlerdir.HB, HY, KAWA, kongre günü Devrimci Öğretmen'in alet olduğu sosyal-faşist listeyi desteklemiştir. Burayı TKP alırsa "lokalin kapısından bile geçemeyiz", "Devrimci Öğretmen alırsa (burada DÖ ittifakı,TSİP, Özgürlük Yolu sosyal faşistleri utangaç bir şekilde gizleniyor) bize söz hakkı verir" himayeci anlayışıyla hareket ettiler. Oysa ki "Devrimci Öğretmen'in "sol içinde"gördüğü TKP'ye nasıl söz hakkı verdiğini (ne tür demokrasi uyguladığını) açıkça gördüler.

Yurtsever Devrimci Öğretmen kimsenin himayesine muhtaç olmadığını kararlı bir şekilde gösterdi. DÖ'nin halk güçlerini bölen, revizyonizmi güçlendiren ortayolcu tavrını teşhir etti. İlkesiz bir ittifaka yaklaşmayarak doğru çizgisini sonuna kadar savundu.

Nitekim bugün gelinen aşamada ortayolcu şefler "ne olur sanki destekleseydiniz, bütün bunlar olmayacaktı" diyebilmekte ve küçük-burjuva acizliklerini ortaya koymaktadırlar.

ÖRGÜTÜMÜZ, BÖLÜNME VE PARÇALANMA TEHLİKESİYLE KARŞI KARŞIYADIR

Örgüt içi grup ve saflaşmaların tamamlanma aşamasına gelindiği bugünlerde, örgütümüz bölünme ve parçalanma tehlikesiyle karşı karşıyadır.

Örgütümüzü işler hale getirmenin ve onun öğretmen haklarının aktif savunuculuğunu yapan bir kitle örgütü olabilmesinin tek alternatifi, örgütümüz içinde faşizmi ve sosyal-faşizmi hedefleme, haklarımızı satan unsurlara karşı kararlı bir mücadele temelinde yurtsever, devrimci, demokrat cephenin oluşturulmasıdır. Biz Yurtsever Devrimci Öğretmenler olarak kitle örgütü anlayışımız ve öğretmenlerin uğruna mücadele etmesi gereken acil taleplerini içeren programımızı ışığında, böyle bir cephenin oluşturulması için tüm yurtsever,devrimci, demokrat öğretmenleri birliğe çağırıyoruz.

Ancak böyle bir birlik temelinde TÖB-DER geniş öğretmen yığınlarını kucaklayan, her türlü düzenbazlığın yapıldığı bir düzen örgütü olma niteliğinden kurtularak öğretmenlerin gerçek mesleki kitle örgütü olabilecektir.

BÖLÜCÜLÜĞE VE HEGEMONYACILIĞA KARŞI SESLERİMİZİ YÜKSELTELİM !

REVİZYONİZM VE MACERACILIKTAN HESAP SORALIM !

ÖĞRETMENLER BİRLEŞİN !

YAŞASIN GREVLİ, TOPLU-SÖZLEŞMELİ SENDİKA HAKKI MÜCADELEMİZ !

İSTANBUL'DAN
YURTSEVER DEVRİMCİ
ÖĞRETMENLER

Niğde Cezaevinden 15 siyasi hükümlünün açıklaması

«Sosyal-faşist İGD ve revizyonist Kemal Türkler ağanın Politika'sı halkımızı aldatamaz»

16 Mayıs tarihli Politika Gazetesi Niğde Cezaevinde bulunan siyasi hükümlülerin Oktay Etiman imzasıyla mesaj göndererek İGD Kongresini kutladıklarını yazdı. Niğde Cezaevinde şu an 46 siyasi hükümlü ve tutuklu vardır. Bunların büyük çoğunluğunu 12 Mart'tan bu yana faşizmin zindanlarında yatan -çeşitli siyasi düşüncelere sahip- demokrat, yurtsever ve devrimciler oluşturmaktadır.

Rus işbirlikçisi İGD adlı besleme ve halk düşmanı örgütü kutlamayı düşünebilecek olanlar ancak bir elin beş parmağı kadar bile olamayan 12 Mart'ın hain ve dönekleridir. Bunu sosyal-emperyalist efendilerine ve hakim sınıflara hizmet yolunda her türlü sahtekarlığı yapan Politika da çok iyi bilir. Fakat o, revizyonist hainleri yeterince tanıyamamış insanları kandırabilmek için, bu gerçeği bile bile Niğde Cezaevindeki bütün siyasi hükümlüleri İGD yanlısı olarak göstermekten kaçınmamış ve her gün azgınca saldırarak küfürler yağdırdığı yurtseverler ve devrimciler adına yalan söylemeyi de göze alabilmiştir.

TKP, İGD ve benzerleri, tıpkı MHP gibi, Ülkü Ocakları ve benzerleri gibi azılı halk düşmanıdır. Yurtseverlerin, devrimcilerin ve demokratların emperyalist ve sosyal-emperyalistlerin uşaklarına ve onların çeşitli tiptekihalk düşmanı örgütlerine karşı tavrı, onları lanetlemekten ve onlara karşı mücadele etmekten başka bir şey olamaz.

Bizler aşağıda imzaları bulunan siyasi hükümlüler olarak revizyonistlerin bu sahtekarlığını halkımıza duyururuz.

NOT: Niğde Cezaevinde İGD Kongresini kutlayanlar Yusuf Küpeli, Oktay Etiman'dır. Onlar da tek tek ve sadece kendi adlarına kutlamışlardır.

1- SAMİ SARI
2- HİKMET KURAN
3- ALİ BÜYÜKYİĞİT
4- MEHMET ŞAHİN
5- MUSTAFA YALÇINER
6- HASAN KIRTEKE
7- HASAN ATAOL
8- HACI TONAK
9- YAVUZ YILDIRIMTÜRK
10-METİN GÜNGÖRMÜŞ
11-GÖKHAN HARMANDALIOĞLU
12-ERTAN GÜNÇİNER
13-AYDIN ÇUBUKÇU
14-SEVİNÇ AKTAŞ
15-SEFA ASIM YILDIZ

«Üç Dünya Teorisi» Maraş ve Muğla'da yapılan toplantılarla mahkum edildi

Maraş Yurtsever Devrimci Gençlik Derneği'nde yapılan bir toplantıda oportünist "Üç Dünya Teorisi" mahkum edildi.

Toplantıya Halkın Kurtuluşu ve Halkın Birliği taraftarları ile Halkın Yolu'ndan "Üç Dünya"yı reddeden arkadaşlar katıldı.

Toplantıda konuşan Halkın Birliği taraftarları "Üç Dünya Teorisi"ni reddettiklerini açıkladılar ama bunu siyasi sonuçlarına vardırmaktan sürekli kaçınarak "Üç Dünya Teorisi"nin getirdiği bazı siyasi sonuçları olduğu gibi savundular.

Halkın Yolu'ndan "Üç Dünya"yı reddeden arkadaşlar da "Üç Dünya Teorisi"ni eleştiren bir konuşma yaptılar.

Halkın Kurtuluşu taraftarları adına konuşan bir arkadaş da Halkın Birliği'nin çeşitli sayılarından örnekler vererek, onun "Üç Dünya Teorisi"ni reddetmesine rağmen hala bu oportünist teorinin siyasi sonuçlarını savunmaya devam ettiğini belirtti ve Halkın Birliği taraftarlarına bu teorinin siyasi sonuçlarını da reddetmeye çağırdı.

Öte yandan Muğla'da yapılan bir toplantıda da oportünist "Üç Dünya Teorisi"nin karşı-devrimci yüzü sergilendi ve reddedildi.

Muğla İşletmecilik Yüksek Okulunda yapılan toplantıya 300 kişi katıldı.

Toplantıda konuşan bir arkadaş, "Üç Dünya Teorisi"nin anti-Leninist bir teori olduğunu ve proletaryanın ve ezilen halkların önünü karartmaya çalıştığını belirterek reddedilmesi gerektiğini anlattı.

Toplantıya katılan bütün arkadaşlar bu teoriyi sahte anti-emperyalist ve anti-faşist bir teori olduğunu vurgulayarak reddettiklerini belirttiler.

ÜÇ DERNEĞİN ORTAK AÇIKLAMASI

«Faşist diktatörlüğün baskı ve tertiplerini protesto ediyoruz»

Sömürüye, zulme ve faşist diktatörlüğe karşı emekçi halkımızın mücadelesi yükseliyor. Bu şanlı mücadeleyi boğma gayretindeki faşist diktatörlük yeni baskı ve tertipler peşinde.

Yiğit halkımızın her şeyiyle sahip çıktığı HALKIN KURTULUŞU gazetesi 28 Nisan ve 7 Mayıs'ta iki kez basıldı. Yine 8 Mayıs'ta İçişleri Bakanı bir demeçle gazeteyi "yasa dışı örgüt", "dıştan güdümlü" olarak niteledi.

Ancak haftada binlerce basan ve bütün yasal işlemleri tamam bir gazeteye yönelik bu ithamlar, saldırı ve kışkırtma amacı taşımaktadır.

Biz aşağıdaki dernekler olarak emekçi halkımızın yüce bağrından gelişip gelen ve onun parçası olan HALKIN KURTULUŞU gazetesi üzerindeki tüm baskıları protesto ediyoruz.

HALKIN KURTULUŞU ÜZERİNDEKİ TÜM BASKILARA SON

MUSTAFA YILDIRIMTÜRK'E ÖZGÜRLÜK !

HALKIN KURTULUŞU ENGELLENEMEZ !..

GELİBOLU YDGD
ÇARDAK KÜLTÜR DERNEĞİ
LAPSEKİ YDGD

KİTLE ÖRGÜTLERİNDEN

TÖB-DER SUNGURLU Şubesi Genel Kurulu 20 Mayıs'ta yapıldı, seçimleri Yurtsever Devrimci Öğretmenler kazandı.

Seçimlere Yurtsever Devrimci öğretmen listesinin yanı sıra Devrimci Demokratik Öğretmenler Birliği adıyla bir liste daha katıldı. Seçimlerde Yurtsever Devrimci Öğretmen listesi 96, DDÖB listesi ise 85 oy aldı.

Çorum ve çevresindeki çeşitli demokratik kuruluşlarca da büyük bir coşku ile desteklenen TÖB-DER Sungurlu Şubesi Genel Kurulunda verilen çeşitli önergeler oylandı ve kabul edildi. Bunlar arasında grevli-toplu sözleşmeli sendika hakkı mücadelesi ve ihraçlarla ilgili Genel Merkezin protestosu bulunuyordu.

TÖB-DER PERTEK Şubesi Genel Kurulu yapıldı. Seçimleri Yurtsever Devrimci Öğretmenlerin de içinde yer aldığı Yurtsever Devrimci Birlik listesi kazandı.

Daha önceden Pertek Şubesi Genel Merkezce feshedilmiş, yeni bir yönetim kurulu da atanmadığı için şube yasallığını yitirmişti. Bunun üzerine TÖB-DER Pertek Şubesi 21 Şubat 1978'de yeniden kuruldu.

Yapılan seçimlere Devrimci Yol-Emeğin Birliği, Sosyal-Demokrat Öğretmenler, Yurtsever Öğretmen, Yurtsever Devrimci Öğretmen-Halkın Gücü taraftarları-Halkın Birliği taraftarları gibi üç grup katıldı. Seçimlerde bu gruplar sırasıyla 35, 29 ve 55 oy aldılar.

TÖB-DER DÖRTYOL Şubesi Olağan Genel Kurulu 20 Mayıs'ta yapıldı. Yapılan seçimler sonucunda beş kişilik Yönetim Kurulunun üçünü Yurtsever Devrimci öğretmenler kazandı.

TÜM-DER SUNGURLU Şubesinin Genel Kurulu 21 Mayıs'ta yapıldı. Seçimler sonucunda Yurtsever Devrimci Memurların oluşturduğu liste oy birliği ile yönetim kuruluna seçildi.

TÜM-DER Sungurlu Şubesinin Genel Kurulu çevredeki tüm demokratik kuruluşlarca coşkuyla desteklendi.

ÜASS sahtekarlığına karşı güçlü kitle gösterileri için ileri

YDGF'nin faşist-feodal eğitimi protesto eylemlerine katılalım

İSTANBUL

GECE: 14 HAZİRAN, SAAT:19.00 TEPEBAŞI GAZİNOSU
MİTİNG VE YÜRÜYÜŞ: 17 HAZİRAN, SAAT 14.00, SARAÇHANE

ANKARA

GECE: 16 HAZİRAN, SAAT:19.00, ATATÜRK SPOR SARAYI,
YÜRÜYÜŞ VE MİTİNG: 17 HAZİRAN, SAAT 13.00, TANDOĞAN MEYDANI

ADANA

GECE: 16 HAZİRAN, SAAT:20.00. BAHAR SİNEMASI(SİNEMALAR MEVKİİNDE)
YÜRÜYÜŞ VE MİTİNG: 17 HAZİRAN, SAAT 13.00, İSTASYON MEYDANI

İZMİR

GECE: 16 HAZİRAN, SAAT 20.30, LUNAPARK GAZİNOSU (FUAR)
YÜRÜYÜŞ VE MİTİNG: 17 HAZİRAN, SAAT 14.00, BASMANE MEYDANI

Ü.A.S.S. ye GİRECEK ARKADAŞ ANKARA Y.D.G.D. DANIŞMA BÜROSUNA UĞRA
Yer : Ank Y.D.G.D.
Gazi Mustafa Kemal Bulvarı Uz Apt 7/16 Kızılay
: SBF Yurdu
: Hacettepe Yurdu
: TMGT : İzmir Caddesi
: ANOD : SBF Yurdu yanı

Devrimcilerin

Baş.ta.sa.3'de

dor burjuvazi ve toprak ağalarının bir kesimine, iki süper devlete "en bağımlı" kesimlere (HB'ne göre faşistler ve sosyal-faşistler bunlardan ibarettir) karşı mücadeleye indirgeniyor; ki bu bir hükümet yıkma meselesine tekabül eder. Arkasından Halkın Birliği rahatlıkla faşizme karşı mücadelenin "komprador burjuvazi ve toprak ağaları sınıfının iktidarını yıkma mücadelesi" olduğunu da söyleyebiliyor; ki bu mücadele de komprador burjuvazi ve toprak ağalarının tümünün menfaatle"rini savunan, onların faşist devletlerini yıkma mücadelesine tekabül eder. Bu aynı zamanda faşizmin dayanağının tüm komprador burjuvazi ve toprak ağaları olduğunu kabul etmek demektir.(2) Ve Halkın Birliği'nin sık sık tekrarlamaktan çok hoşlandığı gibi, bu "tüm düşmanları birden devirme hayali peşinde koşan" (!) anlayışın ta kendisidir. Bütün bunlara rağmen acaba yanlışlarda ayak direyen kimdir? Eklektizmin, ilkesizliğin içine düşenler, tam da bu tanıma uymuyorlar mı? Halkın Birliği'ne dostça tavsiyemiz kendi hatalarını başka yerde aramamasıdır.

DİPNOTLAR:

(1) Halkın Birliği dergisi, son olarak ard arda yayınladığı iki yazıda, dünyadaki temel ve başlıca çelişmeler konusundaki tespitleri ile ilgili düzeltmeler yapıyor. Bu olumludur.

Ne var ki, Halkın Birliği, buna bağlı olarak, Marksist-Leninist anlayışı kavramaya ve kendi görüşlerini gözden geçirmeye girişmiyor. Gerçi dünyadaki temel ve başlıca çelişmeler konusunda 'bazı "ufak tefek" hatalar yapmıştır, ama Halkın Birliği'nin genel olarak çelişmeler anlayışı yine "sapasağlam ayaktadır", "kaya gibidir!"

Tıpkı oportünist "Üç Dünya Teorisi"nin savunulmasına ilişkin "özeleştiri" yapıldığı halde; bu "Üç Dünya Teorisi"ne uygun olarak belirlenen, şekillenen siyasi çizgisinin, tezlerinin "bir kaya gibi sapasağlam ayakta durması" gibi...

Aynı şekilde, Halkın Birliği'ne göre, ülkemizdeki temel çelişmeler ve baş çelişme konularında da, gözden geçirilmesi, değiştirilmesi gereken hiç bir şey yoktur.

(2) Halkın Birliği, teorik dergisi "Partinin Yolu"nun 2. sayısında, "Halkın Kurtuluşu'nun Faşizm Tahlillerinin Eleştirisi" adlı bir yazı yayınladı.

O, bu yazıda faşizm konusundaki anti-Marksist tezlerini daha da sistemleştirmekte ve derinleştirmektedir. Ve dahası, artık Marksist-Leninist devlet teorisinin tahribine yönelmektedir.

Sözü geçen yazıda ortaya konan görüşleri, bir başka yazımızda ele alacağız.

Isviçre'de ve

Baş.ta.sa.4'de

az veya biraz çok farklılık ortaya çıkabilir. Ve eğer bu tartışma sonucu, sendika üyelerinin oylamasına sunulursa da, sendika, anti-demokratik §75 çoğunluk sistemi ile üyelerin çoğunluğunun isteklerine karşı da olsa alınan kararı yürürlüğe sokabilir. Bu gerici sisteme göre patronla yapılan ücret anlaşmasının reddedilmesi için, sendika üyelerinin en az %75'inin buna olumsuz oy vermesi gerekir. Bu temel üzerinde DGB mekanizması, sendika üyelerinin çoğunluğunun sonucun kabul edilmesine karşı olmalarına ve mücadele etmek istemelerine rağmen ücret tartışmalarının son bulduğunu açıklayabilir.

Ücret Komisyonunun tespit ettiği ücreti kabul etmeyerek mücadeleye atılan, grev yapan işçilerin eylemleri ise "vahşi grev" dir. Ve bu grevler Bonn hükümeti, İşverenler Birliği ve DGB tarafından ortaklaşa ezilmeye çalışılmaktadır. DGB yöneticileri bu eylemleri illegal olarak ilan ederler. Bunun en açık örneği Türkiyeli işçilerin de katıldığı 1975 Ford grevidir. DGB yöneticileri, Ford grevinde ve daha birçok "vahşi grev"de Hitlerci faşistlerle ve sosyal-faşistlerle birleşerek grev yapan işçilere karşı azgınca saldırmışlardır.

KPD(M-L)'nin yönetimindeki Devrimci Sendika Muhalefeti (RGO) Ücret Komisyonu'nun kaldırılmasını, uzlaşma toplantılarının reddedilmesi, uzlaşma toplantılarının kararlarının tanınmaması için Almanya işçi sınıfının mücadelesine önderlik etmeyi örgütlemeye çalışmakta, "Toplusözleşme Barışı"nı yıkan grevleri örgütlemekte ve desteklemektedir.

Yumuşama ve

Baş.ta.sa.2'de

dürüp durduğu görüşmeler, hiç bir şekilde gerilimi yumuşatmıyor, uluslararası güvenliği güçlendirmiyor. Tersine, süper devletler ve militaristleri olan diğer emperyalistler her türden gerici bütün bu buluşmalardan halkların gözünü boyamak, uyanıklığını azaltmak, direnişini zayıflatmak için yararlanıyorlar. Emperyalist yağma ve sömürüyü sürdürmek için yararlanıyorlar. Bütün bu manevralar karşısında halklar hiç bir silahın sömürücü ve zalimleri kurtaramayacağını iyi biliyorlar. Özgürlük ve bağımsızlığı kazanmanın ve korumanın yegane yolu, emperyalistlerin ve sosyal-emperyalistlerin hegemonyacı köleleştirici siyasetlerine karşı, ülkelerin halklarıyla karşı çıkmaktır. Uluslararası barış ve güvenlik, dünyaya egemen olmak için aralarında rekabet eden iki süper devletin "silahsızlanma" türünden bütün sahtekarlıklarını açığa çıkarmadan sağlanamaz. Ezilen halklar, kendi güçlerine güvenerek ulusal ve toplumsal kurtuluş yolunda mücadeleyi güçlendirecek, emperyalistlerin, sosyal-emperyalistlerin ve onların uşaklarının bütün saldırı ve aldatmacalarını boşa çıkaracaklardır.

Bütün emperyalistler

Baş.ta.sa.1'de

list emelleri uğruna Zaire halkına bir daha saldırıyorlar.

Aydınlık gazetesi ise Fransız işgalcilerinin katliamını haklı gösteriyor. Gerici Mobutu rejiminin Batılı emperyalistlere yaptığı "yardım" çağrısının Zaire halkına karşı emperyalist saldırının parçası olduğunu gizlemeye çalışıyor. Şimdi Fransız paraşütçüleri çekildi. Amerikan emperyalistlerinin uşağı olan Mobutu rejimi ve efendileri, diğer süper devletin parmağı askerleriyle rekabetleri çerçevesinde Zaire halkına saldırıyorlar.

"Üç Dünyacı"ların söylediklerinin tersine, Mobutu rejimi bir faşist diktatörlüktür. Mobutu, CIA tarafından düzenlenen bir darbeyle başa getirilmiştir. Zaire'nin bakır, uranyum, elmas madenleri, Wallstreet Amerikan tekelleri tarafından yağmalanmaktadır. Avrupa emperyalistleri de yağmaya katılıyor. Unilever (SANA) tekeli ülke tarımının % 50'sini denetliyor. Alman emperyalistleri 100 bin kilometrekarelik toprağı atom denemeleri için kiraladılar.

Bütün bu saldırılar, emperyalistlerin, sosyal-emperyalistlerin ve Mobutu rejiminin Zaire halkının yeminli düşmanları olduğunu bir daha gösterdi. İki süper devletin parmağı kızışan rekabetin sonucunda Zaire halkının kanı dökülmektedir. Afrika kıtasında savaş ocakları yaratmaktadır. Zaire halkı, bütün emperyalistleri ve gericileri yıkacak tek yol olan silahlı kurtuluş mücadelesi yolunu er geç tutacaktır.

Milyonlarca yoksul

Baş.ta.sa.1'de

yana son derece düştüğünü rahatlıkla söyleyebiliriz.

Zorunlu tüketim maddelerindeki fiyat artışlarının sürekli olarak devam etmesi, yoksul ve orta köylülüğü açlığın ve sefaletin bataklığına itmektedir.

Buğday taban fiyatlarının geçen yıla göre 30-60 kuruş bir fazlalıkla tespit edilmiş olması üretim maliyetinin dahi altındadır. Üstelik bu fiyat serbest pazarda 310-340 kuruştan dahi çok altına düşecektir.

CHP hükümetinin tespit ettiği yeni buğday taban fiyatları yoksul ve orta köylülüğü açlığın ve sefaletin pençesine biraz daha itecek, satınalma güçlerini ve yaşama düzeylerini düşürecektir. Yeni buğday taban fiyatları ve CHP hükümetinin güttüğü ekonomik-politika bir avuç toprak ağasının, aracı-tefeci ve büyük tüccarın kârlarına yeni kârlar katacaktır. Buğday üreticisi yoksul ve orta köylülüğü ağaların, aracı-tefeci ve büyük tüccarların ve bankaların sömürü ve soygun ağı içerisine biraz daha itecektir. Buğday üreticisi yoksul ve orta köylü ürettiği bir miktar buğdayın satışı ile elde ettiği geliri borçlarını kapamakta kullanırken, gelecek yıl için yeniden ve hemen borçlanmaya başlayacaktır. Bu ise onun toprak ağalarının, aracı, tefeci, büyük tüccar ve bankaların sömüri ağına daha fazla düşmesi, iliklerine kadar sömürülmesi demektir.

Kısacası yeni buğday taban fiyatları, yoksul ve orta köylülüğün açlığa ve sefalete biraz daha itilmesi, sömürü ve soygunun pekişmesi demektir.

İşte kendisine "köylü lideri" diyen Ecevit'in buğday üreticisi yoksul ve orta köylülere hediyesi: Açlık, sefalet, sömürü ve soygun...

CHP hükümeti sadece buğday üreticisi yoksul ve orta köylülüğü değil, emperyalistlerin ve komprador burjuvazi ve toprak ağalarının direktifleri ile tütün üreticisi yoksul ve orta köylüleri de açlığın ve sefaletin kucağına attı.

Yakında ilan edilmesi beklenen şeker pancarı fiyatlarında da CHP hükümeti emperyalistlerin ve egemen sınıfların direktiflerini uygulamaya sokacak ve pancar üreticisi yoksul ve orta köylüleri de daha büyük bir oranda sefaletin pençesine itecektir.

Bu politika emperyalistlerin ve onların mali kurumu IMF'nin direktiflerine uygun, toprak ağalarının ve kompradorların çıkarlarına hizmet eden bir politikadır.

Bu politika geniş köylü kitlelerinin gözünde iflas etmiştir.

Milyonlarca köylü kitlesinin giderek uyanması ve mücadeleye atılması bunun en önemli göstergesidir.

Rusya ile

Baş.ta.sa.1'de

si planda yayılması son derecede hızlanmıştır. Ülkemizdeki hakim sınıflar, bunların derinleşmesi şartlarında, bütün emperyalist teklifine, başını ABD'nin çektiği Batılı emperyalistlerinkilere olduğu gibi, sosyal-emperyalistlerin tekliflerine de dört elle sarılıyorlar. Bu şartlarda Sovyet emperyalistleri de uygun bütün imkanları kullanarak, bütün çatlaklardan sızarak ve bütün fırsatlardan yararlanarak ülkemizdeki yayılmalarını hızlandırıyorlar. Onlar da tıpkı diğer emperyalistler gibi, bir yandan "dost" görüntüsü heyetler gönderiyor; "yardım"lar vaat ediyor, diğer yandan ise gerektiğinde baskı ve şantajlara başvurmaktan geri kalmıyorlar.

Ecevit demeçlerinde bu siyasi belgenin imzalanmasının pek de önemli bir olay olmadığı görüntüsünü yaratmaya çalışıyor. Bu yolla gerçeğin üstünü örtmek istiyor. Ancak Sovyet yeni çarlarının siyasi belge ile ilgili tavırları asıl gerçeği ortaya çıkarıyor. Onlar bu siyasi belgenin imzalanmasına büyük bir önem veriyorlar. Her fırsatta bu belgeyi suratımıza doğru uzatıyor ve "hadi şunu imzalayıverelim de bitsin bu iş" diyorlar.

Sosyet sosyal-emperyalistleri, "kredi"ler açarak, "yardım"lar yaparak, "ticaret heyetleri, dostluk heyetleri" göndererek demir-çelik, petrol vb. alanlara yatırımlar yaparak, enerji konusunda bol keseden "yardımlarla" bağımlılığı artırarak adım adım böyle bir belgenin imzalanmasına hazırlandılar.

Onlar ekonomik yayılma ile, ekonomik mevziler ile, yıllar yılı siyasi yayılmayı inşa ettiler. Bu belge Sovyet emperyalistlerinin ülkemizde aynı zamanda siyasi bakımdan yayılmalarını ve yeni mevziler elde etmelerini sağlayacak, bu ise onların ekonomik yayılmalarına daha da hız verecektir.

Azgın kurt ile yemlik kuzucuk arasında "dostluk" belgesi olmaz. Olsa olsa kölelik ve boyun eğme anlaşması olur. İşte Ecevit'in saklamaya çalıştığı gerçek de budur.

KURTLA KUZU ARASINDA SALDIRMAZLIK PAKTI OLUR MU?

Ecevit:,"Sovyetler Birliği ile imzalayacağımız siyasi belgede saldırmazlık paktına yer verileceğini sanmıyorum" diyor. Yer versen ne olur? Kuzu kurda saldırabilir mi zaten? Ya da Kurt'un saldırması belge ile önlenebilir mi?

Helsinki Sonuç Belgesini hatırlatarak Ecevit şöyle söylüyor: "Sonuç belgesi, belgeye katılmış bulunan bütün ülkelerin böyle paktlara gerek duymadan birbirlerinin iç işlerine karışmadan yaşamaları için gerekli ortamı sağlamıştır."

Helsinki Belgesi bütün dünya halklarının, dünyanın gerçeklerini bilen bütün insanlarının kahkahalarla güldüğü sözde bir belge idi. Öte yandan bu belge dünya halklarının güvenliğini sağlamıyor, aksine onlar için güvensizliğin ta kendisini yaratıyordu. Helsinki Konferansı bir göz boyama gösterisiydi. Üstelik bu belge emperyalist hegemonya mücadelesini, baskı ve yayılmayı meşrulaştırmaktan, üstünü örtmekten başka bir işe yaramadı. O aynı zamanda dünya halklarının emperyalist saldırganlar karşısında uyanıklığını köreltmek için düzenlenmişti.

Sonuç belgesinden bu yana süper devletler gene her yerde ülkelerin iç işlerine müdahale ettiler. Gene her yerde baskı ve şiddeti uyguluyorlar. Gene her yerde savaşa hazırlanıyorlar.

Emperyalistlerin ve sosyal-emperyalistlerin saldırganlığı, ülkelerin iç işlerine karışmaları ve dünyayı yağma etmeleri "belge"lerle önlenemez.

Emperyalist ve sosyal-emperyalist bir platformda imzalanan, bütün belgeler, dünya tarihinde hep emperyalist güçlerin çıkarlarına hizmet etmiştir. Bunlar ya emperyalistler arasında dünyanın bölüşülmesinin ya da sömürge ve yarı-sömürge ülkelerin yağmalanmasının ve emperyalist çıkarlar için savaş sürülmesinin aracı olmuştur.

ECEVİT'İN SÖZLERİ "BELGE"NİN HALKIMIZIN ÇIKARLARINA KARŞI OLAN NİTELİĞİNİ BİR KERE DAHA ORTAYA KOYUYOR.

Emperyalistlerin ve sosyal-emperyalistlerin "iyiniyeti" de "dostluğu" da olmaz. Bu kelimeler onların lugatında, sömürü ve yağma, baskı ve tehdidin karşılığı olarak kullanılır.

Ecevit, gerçekleri gizleyebilmek üzere şöyle diyor: "Türkiye ile Sovyetler Birliği arasında bu iyiniyetin son yıllarda birçok kez kanıtlandığı düşüncesindeyim".

Son yıllarda Türkiye ile Sovyetler Birliği arasındaki ilişkilerde kanıtlanan bir gerçek var ise, o da, sosyal-emperyalistlerin tepemizde aç kurt gibi dikildiği, her fırsattan yararlanarak ülkemizdeki yayılmasını hızlandırdığıdır.

Sovyetler Birliği, Türkiye ile Yunanistan arasındaki meseleleri sürekli körükleyerek çözülmez hale getirdiği sırada mı, yoksa Ortadoğu'da yayılmasının ve silah ticaretinin hava yolunu ülkemiz üzerinde kurduğu sırada mı iyiniyetini ispatladı?

Yoksa onun iyiniyeti ticari ilişkilerde eşitsiz mübadele yoluyla elde ettiği kârlarda mı kanıtlanıyor?

Yoksa gösterilebilecek kanıt, İSDEMİR'de kullanılan modası geçmiş araç gereç ve gerçekleştirilen sömürü müdür?

Örnekler çoğaltılabilir, ama, bunlar daima Ecevit'i yalanlayan örnekler olacaktır.

Kimse bize tepemizde dikilen Sovyet sosyal-emperyalistlerinin "iyiniyetli bir dost" olarak yutturamaz. Tıpkı IMF reçetesinin emekçi halk yararına olduğunu yutturamadığı gibi.

Rusya ile imzalanacak, "siyasi belge"nin diğer emperyalistlerle imzalanan "belge"lerden, örneğin, meşhur ikili anlaşmalardan hiç bir farkı yoktur. Böyle bir belge Türkiye halkının çıkarlarına bütünüyle aykırıdır.

HALKIN KURTULUŞU

TÜRKEİ İNFO 7

YAZIŞMA ADRESİ:

EDMUD BREMER
POSTBOX: 80400
AMSTERDAM/HOLLAND

JAHRG.1: 12/77

«Faşist Şah

Baş.ta.sa.1'de

dı. Birçok öğrenci yaralandı. Diğer yandan CİA beslemesi polis örgütü SAVAK peşpeşe evleri basıp, halka zulüm etmektedir.

Ancak İran emekçi kitleleri, zulüm ve işkencenin karşısında kararlılık ve cesaretle savaşmaktadır. İran halkı, kurşunlara göğüs gererek, özgürlük ve bağımsızlık için mücadele ediyor. Faşist Şah diktatörlüğünün temelleri çatırdamaktadır. Son altı aydır yüzbinlerce emekçi bütün zulüm ve baskıya rağmen Şah'ın kanlı rejimine güçlü darbeler indirmiştir.

Paris Toplantısı:

Baş.ta.sa.1'de

dırttılar. Batılı emperyalistler de kendi yağmacı çıkarlarını sağlama bağlamak için Zaire'ye asker yolladılar. Paris toplantısında Amerikan emperyalistlerinin önderliğinde bütün Batılı emperyalistler biraraya geldiler. Zaire'nin doğal zenginlikleri üzerindeki sömürünün bundan böyle nasıl sürdürüleceğini planladılar.

Paris toplantısından sonra Fransız birlikleri Zaire'den çekilmeye başladı. Onların yerini Amerikan askeri kuvvetleri alıyor. Böylelikle Amerikan emperyalizminin, Batılı emperyalist blokun elebaşı olduğu bir daha doğrulandı.

Bütün bu emperyalist, sosyal-emperyalist askeri saldırı ve pazarlıklar Zaire halkının bağımsızlık ve egemenliğine yöneliktir.

«Ne Amerika Ne Rusya»

Baş.ta.sa.1'de

deleye girişti.

Bu dönemden sonra biz, "Ne Amerika Ne Rusya, Bağımsız Demokratik Türkiye" sloganını temel bir slogan olarak kullanmaya devam ettik. Bu sloganı dünya halklarının baş düşmanları iki süper devleti vurgulamak üzere kullanıyorduk.

Ancak bizzat pratik mücadele içinde giderek bu slogan daha az kullanılmaya başlandı. Çünkü bugünkü çizgimize aslında uymuyor ve ters düşüyordu. Bu slogan "Üç Dünyacı" bakış açılarına zemin hazırlıyordu. Çünkü "Üç Dünya Teorisi" ile sıkı bir bağı vardı.

Şöyle ki, sloganın birinci bölümü uluslararası planda baş düşmanlar olan iki süper devleti vurguluyor gibi görünse de; ikinci bölümü, yani "Bağımsız Demokratik Türkiye" bölümü, Ulusal Demokratik Halk Devriminin zaferini, devrimci proletaryanın asgari programını belirlemektedir.

Bağımsız ve demokratik bir Türkiye, sadece iki süper devletin ülkemizdeki varlığına son verilmesi ile değil; emperyalizmin, sosyal-emperyalizmin ülkedeki varlığının yok edilmesi ve komprador burjuvazi ve toprak ağalarının iktidarına son vererek, Devrimci İşçi-Köylü İktidarının kurulması ile gerçekleştirilecektir.

Bu durumda sloganın esas vurguladığı şey, yani "Bağımsız Demokratik Türkiye"nin kurulması açısından bakıldığında, sloganın birinci bölümü, diğer emperyalistleri ve yerli hakim sınıfları, komprador burjuvazi ve toprak ağalarını içermemekte ve bu yüzden eksik kalmaktadır. Böylece Türkiye devriminin, Ulusal Demokratik Halk Devriminin düşmanları konusunda eksiklikler doğmaktadır.

Daha yakından bakıldığında, bu durum yeni oportünizmin "Üç Dünya Teorisi"ne bütünüyle uygundur. Çünkü bu teoriye göre devrimin düşmanları sadece iki süper devlettir. (Hatta bunlardan biri, yani Sovyet sosyal-emperyalizmidir). Ve gerek "İkinci Dünya" dedikleri diğer emperyalistler, gerekse, "Üçüncü Dünya" adıyla kastettikleri yerli hakim sınıflar; devrimin düşmanı değil, aksine "yedek ve temel güçleri" içindedirler.

"Ne Amerika Ne Rusya, Bağımsız Demokratik Türkiye" sloganı "Üç Dünyacı" revizyonistler tarafından işte bu anlamda kullanılmaktadır.

Proleter devrimci hareket, siyasi çizgisini, uluslararası Marksist-Leninist hareketin genel çizgisine bütünüyle uygun olarak, Marksist-Leninist bir temel üzerinde kurmuştur. Mücadele platformu da bu temel üzerinde yükselmektedir.

Azami-asgari programımıza ve siyasi çizgi ve tezlerimize uygun olmayan bu sloganı bundan böyle kullanmayacağız.

Devrimimizin anti-emperyalist hedeflerini belirtmek için kullanacağımız sloganlar şunlar olacaktır.

KAHROLSUN İKİ SÜPER DEVLET !

Biz dünya çapında halkların baş düşmanlarını vurgulamak için bu sloganı kullanacağız. Uluslararası planda dünya halklarının baş düşmanlarını belirlemek üzere "Ne Amerika Ne Rusya" sloganını kullanmamalıyız. Bu slogan yeni oportünistler tarafından kullanılan "temel" slogandır. Bu slogan oportünist "Üç Dünya Teorisi"nin bir uzantısıdır. Onlar bu sloganı "dünyadaki karşı - devrimci güçleri belirlemek" için kullanmaktadırlar. Yani, Amerika ve Rusya dışında kalan bütün güçler, onlara göre "Dünya devriminin temel ve yedek güçleridirler" ve bunların içine, anlaşılacağı gibi, "İkinci Dünya" dedikleri emperyalistler, sömürge ve yarı-sömürge ülkelerin hakim sınıfları vb. de dahildir.

NE AMERİKA NE RUSYA, NE NATO NE VARŞOVA !

Bu slogan iki süper devleti ve onların başını çektiği saldırgan, emperyalist blokları (bu bloklar içinde yer alan diğer emperyalistleri de) içermektedir.

KAHROLSUN EMPERYALİZM, SOSYAL-EMPERYALİZM !

Bu slogan dünya devriminin düşmanları olarak başta ABD olmak üzere bütün emperyalistlerin ve sosyal-emperyalistlerin tümünü içermektedir. Aynı zamanda ülkemiz devrimi de bütün bu emperyalistlere ve sosyal-emperyalistlere yönelmek ve onların ülkedeki varlıklarına son vermek durumundadır.

Öte yandan "Ne Amerika Ne Rusya, Bağımsız Demokratik Türkiye" sloganı yerine, bundan böyle, Ulusal Demokratik Halk Devriminin zaferinin sonuçlarını vurgulamak, asgari programımızı vurgulamak üzere, temel bir slogan olarak:

BAĞIMSIZ DEMOKRATİK TÜRKİYE !

sloganını ve bunun (örneğin "Yaşasın Bağımsız Demokratik Türkiye" gibi) değişik biçimlerini kullanacağız.

Kocaeli Cezaevi

Baş.ta.sa.8'de

rar bu haksızlığı açıkça ortaya koymaktadır.

1803 sayılı yasanın yürürlüğe girdiği 18.5.1974 tarihinden günümüze kadar, bu hatanın ve haksızlığın önlenmesi, düzeltilmesi yoluna gidilmiştir. Birçok cezaevlerinde tutuklularla, hükümlüler, durumu çeşitli vesilelerle Adalet Bakanına sair Bakanlık ilgililerine ve ayrıca TRT aracılığı ile kamuoyuna aksettirmişler, fakat istekleri yerine getirilmemiştir. Özellikle son defa Senato'dan geçerek yasallaşan yeni tasarıda bu soruna çözüm yolu getirebilecek bir hüküm konmaması üzüntü vericidir.

Ölüm ve yaşam boyu hapis cezası hükümlülerin uğradıkları, eşitlik kuralına aykırı olan, bu haksızlığın, halen Millet Meclisi gündeminde bulunan lisi gündeminde bulunan infaz tasarısında düzel- "1803 sayılı Af Yasasının uygulamasında cezaları ölümden 30 yıla, yaşam boyu hapisten 24 yıla çevrilenlerin şartla salıverilmelerinde, dışarıda geçirecekleri süre 36 yıl üzerinden hesaplanır" biçiminde tasarıya konacak bir ek madde sorunu çözebilir.

Bu grevimizin uyarı niteliğinde olduğunu, isteklerimizin dikkate alınmaması halinde yalnız Kocaeli Cezaevinde değil, bütün Türkiye cezaevlerinde başlayacak ve gelişmesinin hangi noktalara ulaşacağı şimdiden belli olmayan huzursuzlukların sorumlusu: Tüm hükümlü ve tutukluların sorunlarına köklü eğilmeyen Devlet yetkilileri olacaktır.

Sayın yetkililer ve yüce halkımız... Tutuklu ve mahkumların sorunu, bütün Türkiye'nin sorunlarından ayrı değildir. Bizlere kulak veriniz.

KOCAELİ CEZAEVİ TUTUKLU VE HÜKÜMLÜLERİ ADINA

CEZAEVİ MAHKUMLAR TEMSİLCİSİ

YILMAZ GÜNEY

HALKIN KURTULUŞU

HAFTALIK SİYASİ GAZETE

*SAHİBİ: TEOMAN GÖRAL * SORUMLU YAZIİŞLERİ MÜDÜRÜ: VELİ YILMAZ * YÖNETİM YERİ: PİYERLOTİ DİZDARİYE MEDRESESİ SOK. 8/A DAİRE 2/B ÇEMBERLİTAŞ -İSTANBUL * ABONE ŞARTLARI: YURTİÇİ: YILLIK 200 TL, 6 AYLIK 100 TL, YURTDIŞI: 2 KATI * BASKI: DAILY NEWS WEB OFSET * GENEL DAĞITIM: YURT-DA, ŞEFTALİ SOKAK NO: 10/4 SULTANAHMET-İSTANBUL * YAZIŞMA ADRESİ: P.K. 1107 SİRKECİ-İSTANBUL*

12 MART HÜKÜMLÜLERİNE ÖZGÜRLÜK

Yeni İnfaz Yasası, Millet Meclisi ve Senato'da kabul edilmesinden sonra Cumhurbaşkanı'nca da onaylanırsa kesinleşecek. Ve yakın bir zamanda bu İnfaz Yasasından yararlanacak tutuklu ve hükümlülerin tahliyelerinin başlayacağı açıklandı.

Gazetemizin geçmiş sayılarında da üzerinde durduğumuz gibi bu İnfaz Yasası bugün bütün hükümlülerin ve hükümlü ailelerinin genel talebi olan genel af niteliğinden son derece uzaktır.Bundan da ayrı olarak bu yasa ölüm cezalarını kapsamına almamaktadır. Ve herşeyden önemlisi de bu yasa 12 Mart yarı-askeri faşist diktatörlüğü döneminden beri cezaevlerinde yatmakta olan proleter devrimcilerin, devrimci-demokrat ve yurtseverlerin salıverilmesini engellemektedir. İnfaz Yasası bu konuda özel bir hüküm getirmemektedir.

Bu durum İnfaz Yasasından olduğu kadar 1974'te çıkarılan 1803 sayılı Af Yasasından da gelmektedir. Ölüm cezasına ve müebbed hapis cezasına çarptırılmış olanlar 1803 sayılı Af Yasasının uygulamasından büyük bir haksızlığa uğramışlardır.Özellikle bunlar arasında 12 Mart'ın siyasi hükümlüleri başta gelmektedir. Ceza hukukuna göre ömür boyu hapis cezalarına uygulanacak infazın 36 yıl üzerinden hesaplanması gerektiği halde, 1803 sayılı yasaya göre bu indirim 24 yıl üzerinden hesaplanarak ömür boyu hapis cezasına çarptırılmış olanlar aleyhinde 4 yıllık bir fark doğmuştur. Hem 1803 sayılı Af Yasasının bu hükmünden, hem de yeni İnfaz Yasasının bu konuda özel bir hüküm getirmemesinden dolayı 12 Mart döneminden bu yana cezaevlerinde bulunan siyasi hükümlüler dışarı çıkamamaktadır.

Aynı durum DGM'lerin verdiği kararlar açısından da geçerlidir.

Bugün geniş halk kitleleri 12 Mart'ın eli kanlı katillerinin cezalandırılmasını ve halen cezaevlerinde yatmakta olan birçok proleter devrimcinin, devrimci-demokrat ve yurtseverin serbest bırakılmasını istemektedir.

Bütün devrimci, demokrat ve yurtseverleri, demokratik kuruluşları, demokrat milletvekili ve senatörleri ve Barolar Birliği'ni başta 12 Mart'ın siyasi hükümlüleri olmak üzere, bütün hükümlü ve tutukluların serbest bırakılması için mücadeleye çağırıyoruz.

Kocaeli Cezaevi tutuklu ve hükümlülerinin duyurusu

Bizler, Kocaeli Cezaevi tutuklu ve hükümlüleri; kadını, erkeği ve çocuğu ile birlikte, tek yumruk halinde, amacı yeni infaz yasasını protesto olan, iki günlük açlık grevine gitmeye karar verdik. Grevimiz 10.11 Haziran Cumartesi ve Pazar günleri sürecektir.

Adalet Bakanının çeşitli cezaevlerini dolaştığı sıralarda söylediği, TV'den, radyodan,basından izlediğimiz vaatlerini yeni infaz yasasında görmekteyiz.

Yeni İnfaz Yasası,Türkiye'nin çeşitli cezaevlerinde idamlarını bekleyen hükümlü arkadaşlarımıza bir yarar sağlamamaktadır. Onların idamlarını önleyici tedbirlerin derhal alınmasını istiyoruz.İdam cezaları kaldırılmalı buna bağlı olarak özgürlüğü bağlayıcı bütün ağır cezalarda yeni düzenlemeler ve müebbed cezalar yerine, yılı belli cezalar getirilmelidir.

Ayrıca, ölüm cezasına ve yaşam boyu hapis cezasına hükümlü olanlar,1803 sayılı Af Yasası uygulamasında büyük bir haksızlığa uğramışlardır. Şöyle ki;ceza hukukumuzun geçerli kurallarından biri "yaşam boyu hapis cezasına hükümlü olanlara uygulanacak infaz rejiminde, bunlara ait cezaların 36 yıl üzerinden hesaplanması" ilkesini benimsemiştir. Bu ilke TCK'nın 13/son maddesinde somut ifadesini bulmaktadır. Nitekim sözü geçen madde,"müebbed hapis cezası 36 yıl üzerinden hesap edilerek, geçici ağır hapis cezasının tabii olduğu şartlar altında geçer" hükmünü sevketmiştir.

Diğer taraftan, 647 sayılı İnfaz Yasasının 19/1 maddesi "geçici özgürlüğü bağlayıcı cezalar da hükümlülük süresinin 2/3'nü ve ömür boyu hapiste 24 yılını çekmiş olup da, Tüzüğe göre iyi halli hükümlü niteliğinde bulunanlar, talepleri olmasa dahi şartla salıverilir" demek suretiyle ömür boyu hapis cezalarının 36 yıl üzerinden hesaplanacağı biçimindeki Ceza Yasası hükmünü pekiştirmiştir.

Oysa, 1803 sayılı Af Yasası bu genel ilkeden ayrılmış "ölüm cezaları 30 yıl ağır hapse ve yaşam boyu hapis cezaları 24 yıla çevrilenlerin şartla salıverilmelerinde,dışarıda geçirecekleri 1/3 süre, çevrilen bu cezaları üzerinden hesaplanır" hükmünü getirmiştir.

Böylece, 36 yıl üzerinden yapılacak bir hesaba göre; 12 yıl dışarıda geçirilecek 1/3 süre ve 12 yıl af indirimi ile bakiye ceza 12 yıl olduğu halde, ömür boyu hapse hükümlü olanlar için, dışarda geçirilecek 1/3 süre olarak 8 yıl indirildiğinden, bakiye ceza 16 yıldan ibaret kalmaktadır. Bu nedenle, ömür boyu hapse hükümlü olanlar aleyhine 4 yıllık bir fark doğmuştur.

Af Yasasının bu hükmü sadece yukarıda söz konusu ilkeye ve TCK'nın 13, 647 sayılı Kanunun 19. maddesi hükümlerine aykırı olmakla kalmamış, aynı zamanda Anayasanın öngördüğü eşitlik kurallarına da ters düşen haksız bir durum yaratmıştır.Aynı neviden çeşitli suçlar işlediği için hükmedilen ayrı ayrı özgürlüğü bağlayıcı cezaların birleştirilmesi halinde, TCK'nın 77.maddesine göre uygulanacak ceza, ağır hapiste 36 yılı geçmeyeceği cinayetle, örneğin bu cezaların toplamı 40,50 veya 60 yıl olan bir kişi,affa bağlı şartlı salıvermede genel ilkeye uygun olarak 12 yıllık indirimden yararlandığı ve şartla salıvermek için 12 yıl yatması gerektiği halde,ölüm ve müebbed hapse mahkum olup cezaları afla 30 ve 24 yıla çevrilmiş kişiler 10 ve 8 yıllık indirimden faydalanmış ve şartlı tahliye için birincilerin 20 yıl, diğerlerinin 16 yıl yatmaları zorunlu olmuştur. Başka bir deyimle, bir tek suçtan hükümlü olanlar daha az, birkaç ağır suçtan hükümlü olanlar ise daha çok indirimden yararlandırılmışlar - dır.

Yargıtay Ceza Genel Kurulunun 1975 yılında aldığı 1/183-182 sayılı ka-

De.sa.7.sü.3'de

NURHAK ŞEHİTLERİ ANILDI

İzmir'de halk gençliği, Alpaslan Özdoğan yoldaşın mezarı başında Nurhak direnişinin yiğit ve kararlı mücadelesini andı.

* İZMİR YDGD, Alpaslan Özdoğan'ın mezarı başında Buca'da anma toplantısı düzenlendi. Saygı duruşundan sonra 71'de yarı-askeri faşist diktatörlüğe karşı verilen mücadele özetlendi. Sinan, Kadir, Alpaslan'ın kararlı mücadelesi dile getirildi. Marşlar söylendi, şiirler okundu. Toplantı devrim andı ile son buldu.

Ege Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi, Hemşirelik Yüksek Okulu 31 Mayıs günü forum düzenlendi.

Fen Fakültesi, Ziraat Fakültesi, Gıda Fakültesi, Mühendislik Bilimleri, Sosyal Bilimler, Pazarlama Yüksek Okulu öğrencileri 1 Haziran günü Kadir, Sinan, Alpaslan ve Hüseyin Cevahir'i anmak için forum düzenlediler.

İnciraltı yurtlarında yapılan anma toplantısında da yurt temsilciliğindeki DEV-GENÇ ve Devrimci Kurtuluş taraftarları anti-faşist gençlik güçlerini bölen tavırlara girdiler. Devrim andını sloganlarla bastırmaya çalıştılar.

* KARADENİZ EREĞLİSİ'nde Yurtsever Devrimci Halk Derneği'nde bir anma toplantısı düzenlendi.Saygı duruşunda sonra üç yoldaşın hayatı ve mücadeleleri anlatıldı.71 hareketi geniş bir şekilde tartışılıp değerlendirildi. Devrime bağlılığın ve yiğitliğin örneği olan Nurhak çatışması anlatıldı.

* İSKENDERUN'da Nurhak'ı anma toplantısına TÜM-DER salonunda kalabalık bir kitle katıldı. Saygı duruşu ve Enternasyonal Marşından sonra Sinan, Kadir ve Alp'in yılmaz savaşçı kişilikleri ve ihtilalci özleri anlatıldı. Koro ve kitle "Nurhak", "Yürüyoruz dalgalar gibi" türkülerini söyledi. Bir Halkın Birliği taraftarı konuştu. Devrimci bir ozan Kürtçe ve Türkçe türküler söyledi. Daha sonra 71 hareketinin değerlendirilmesi yapıldı. CHP reformizminin, 12 Mart'ın eli kanlı faşistlerini koruyan yüzü teşhir edildi. Toplantı devrim andı ile son buldu.

* İSKENDERUN CEZAEVİ'nde 31 Mayıs gecesi anma toplantısı yapıldı.Konuşmalarda Sinan, Kadir ve Alpaslan yoldaşların devrimci mücadeleleri anlatıldı. 71 hareketinin genel değerlendirilmesi yapıldı. Halkın Kurtuluşu ve Halkın Birliği taraftarlarının konuşma yaptığı gece olumlu geçti.

* CEYHAN CEZAEVİ'nde 6 Mayıs, 18 Mayıs ve 31 Mayıs toplantılarla anıldı. Bir kısmı Tuğla fabrikasındaki direniş nedeni ile tutuklanan devrimcilerin anma toplantıları, faşist diktatörlüğe karşı mücadele azmini bilendiği günler oldu.

* GAZİANTEP YDGD'de 31 Mayıs günü bir anma toplantısı düzenlendi.Önceki günler şehir içinde yazılar yazıldı, duvar gazeteleri asıldı, binlerce bildiri dağıtıldı.

Toplantıya 150 emekçi katıldı. Konuşmalardan sonra marşlar söylendi,şiirler okundu.

* DİYARBAKIR YDGD'de yapılan bir toplantıyla Nurhak şehitleri anıldı. Toplantıya 150 genç katıldı. Toplantıda Halkın Gücü, Halkın Birliği,Halkın Yolu ve Halkın Kurtuluşu taraftarları konuşmalar yaptılar.

* DİYARBAKIR HANİ ilçesinde anma toplantısı düzenlendi. Toplantıya Halkın Gücü, Halkın Birliği, Rızgari ve Halkın Kurtuluşu taraftarları katıldılar. Üç yoldaşın mücadelesi ve Nurhak direnişi anlatıldı. Toplantı devrim andı içilerek son buldu.

* DİCLE TAŞAĞIL Köyünde 31 Mayıs günü anma toplantısı düzenlendi.Toplantıya çoğunluğu köylü 70 genç katıldı. Halkın Kurtuluşu ve Halkın Birliği taraftarları yaptıkları konuşmalarla 71 hareketini değerlendirdiler.

* ŞEFKATLİ Halkevi'nde 31 Mayıs günü anma toplantısı düzenlendi.Önceden devrimci sloganlar yazıldı. Toplantının propagandası çok kısa bir süre içinde yapılabildi.Toplantıya Halkın Kurtuluşu ve Devrimci Yol taraftarı 40 kişilik bir kitle katıldı. Saygı duruşundan sonra marş ve türküler söylendi. Konuşmalar yapıldı. Toplantı devrim andı ile son buldu.

* BOĞAZLIYAN Halkevi'nde düzenlenen toplantı ile Sinan Cemgil,Kadir Manga ve Alpaslan Özdoğan yoldaşların mücadelesi anıldı. Konuşmalarda,onların öldüğü ama halkın sömürüye, zulme karşı nefretinin daha da keskinleştiği vurgulandı.

* MUĞLA'da 31 Mayıs günü forumlar düzenlendi.Eğitim Enstitüsü ve Muğla İşletmecilik Yüksek Okulu öğrencilerinin yapmak istediği forum Kurtuluş taraftarlarınca engellenmek istendi. Daha sonra büyük bir sınıfta yapılan toplantıyla üç yoldaşın mücadeleleri anıldı.

* BİLECİK'te düzenlenen toplantıda Nurhak direnişi anıldı. Konuşmalardan sonra marşlar söylendi, şiirler okundu, Yetiştirme Yurdu ve Ertuğrul Gazi Lisesi'nde de forumlar düzenlendi. Polisin bütün baskı ve tehditlerine rağmen anma toplantısı ve forumlar militan bir havada yapıldı.

* BALIKESİR'de yapılan anma toplantısına 250 kişilik kitle katıldı.Saygı duruşundan sonra Nurhak mücadelesi anlatıldı. Marşlar ve türküler söylendi. Toplantı devrim andı ile son buldu.

Deniz, Yusuf ve Hüseyin yoldaşlar 6 Mayıs'ta düzenlenen toplantılarla anıldı (V)

* ANKARA BELEDİYESİ'ne bağlı İktisat Müdürlüğü ve Park ve Bahçeler Müdürlüğündeki işçiler 6 Mayıs günü anma toplantıları düzenlediler. 6 Mayıs sabahı saat 7'den itibaren Belediye işçileri toplanmaya başladılar. Altındağ Tanzim Satış Mağazası camlarına üç yoldaşın büyük boy portreleri asıldı.Bütün işçi arkadaşlar devrim ateşi önünde toplandılar. Halkın Kurtuluşu, Kurtuluş ve Devrimci Yol taraftarları adına konuşmalar yapıldı. Daha sonra saygı duruşunda bulunuldu. Bir belediye işçisi arkadaş, üç devrimci önderin anısına yazdığı şiiri okudu.Yoldaşların portresi akşama kadar mağazanın camlarında asılı kaldı.

Park ve Bahçeler Müdürlüğü işyerinde anma toplantısına 200 işçi katıldı. Saygı duruşundan sonra konuşmalar yapıldı. Veteriner Müdürlüğü işyerinde yürütülen çalışmalar, TİP'li sosyal-faşistlerle uzlaşan ortayolcular tarafından baltalandı. Afişleme, yazılama yapıldı. Ancak geniş kitleyi kucaklayan bir toplantı yapılamadı.

Niğde Cezaevinde en geniş mahkum kitlesi, üç yiğit yoldaşın mücadelesini andı.

* NİĞDE KAPALI CEZAEVİNDE, 6 Mayıs anma toplantısına en geniş mahkum kitlesi katıldı. 6 Mayıs'ın önemini belirten konuşmalar yapıldı. Üç yiğit devrimci yoldaşın kararlılığı ve halka bağlılığı dile getirildi. Cezaevi, devrimci mücadelenin alanı haline getirildi.

* SİVRİHİSAR'da 6 Mayıs militan bir ruhla anıldı. 5 Mayıs akşamı Sivrihisar'ın en yüksek tepelerinde üç ateş yakıldı. 6 Mayıs günü kısa bir yürüyüş yapıldı. Akşam Sivrihisar YDGD'de düzenlenen toplantıda üç yoldaşın kısa ama onurlu yaşamları, mücadeleleri ve son sözleri anlatıldı. Ağıtlar, marşlar söylendi. Toplantı devrim andı içilerek sona erdi.

* KARADENİZ EREĞLİSİ'nde Yurtsever Devrimci HalkDerneği'nde halk için deki siyasetlerin katıldığı bir anma toplantısı düzenlendi. Katılanların çoğunluğu işçi idi.Üç yoldaşın hayatları ve mücadelesi, 71 hareketinin değerlendirilmesi dile getirildi. Aynı anma toplantısında Kızıl Ordu'nun Berlin'e girdiği gün olan 8 Mayıs'ın anlamı da vurgulandı.

HALKIN KURTULUŞU

Sınıf mücadelesi cephesinden

* SARAYKÖYLÜ devrimciler 19 Mayıs gösterilerini devrimci mücadelenin bir aracı olarak ele aldılar ve gösteriler öncesinde ve sonrasında çeşitli çalışmalar yaptılar. Üç gün boyunca Sarayköy Lisesinde 'Kara Düzen' adlı oyun sahnelendi. Oyunu çok sayıda emekçi kitlesi izledi. Oyunun oynandığı salonda "Faşizme Ölüm, Halka Hürriyet", "Tüm Halka İş ve Can Güvenliği" vb. gibi sloganlar atıldı.

Ayrıca 19 Mayıs gösterilerinin bitiminden sonra bir forum düzenlendi. Gösterileri izlemek için stadyumdan dağılan halk bu foruma katıldı.Bir devrimci arkadaş 19 Mayıs'ın tarihteki yeri ve bugünkü görevlerimiz konusunda bir konuşma yaptı. Daha sonra foruma katılan halk, "Kahrolsun emperyalizm, sosyal-emperyalizm", "Faşizme Ölüm, Halka Hürriyet","Tüm Halka İş ve Can Güvenliği" vb. gibi sloganlar atarak ve devrimci marşlar söyleyerek şehir merkezine kadar bir yürüyüş yaptı.

* TRABZON'da MHP'li faşistler 23 Mayıs'ta devrimci kitapları ve yayın organlarını satan Halkın Kitabevi'ne saldırdılar. Saldırı sonucunda kitabevinin kepenkleri tahrip edildi ve camları kırıldı. Saldırının gerçekleşmesinden çok sonra olay yerine gelen polisler faşist saldırganların üzerine gideceklerine kitabevinde arama yapmak istediler, kitabevi sahibini,bütün kitap ve yayın organlarını götürmekle tehdit ettiler. Fakat Trabzonlu devrimcilerin kararlı direnişi karşısında çekip gitmek zorunda kaldılar.

* BATMAN ve KIRŞEHİR'de gazetemiz Halkın Kurtuluşu'nun satışı engellenmek istendi.

Diyarbakır-Batman Demiryolunda Kurtalan Ekspresi içerisinde Halkın Kurtuluşu satan devrimcilere ve onu alan halka sosyal-faşistler saldırdı. Önce gazetemizi satan devrimcilere saldıran sosyal-faşistler daha sonra da trendeki köylülerin gazetesini toplamak istediler. Köylülerin karşı koyması üzerine sosyal-faşistler trendeki bütün halka karşı saldırıya geçtiler ve treni taşa tuttular. Trendeki halk sosyal-faşist saldırganların üzerine "Bımri Faşizm" ve "Bımri Be Namuse" sloganlarını atarak sosyal-faşist saldırganların üzerine yürüdü. Sonunda sosyal-faşistler çareyi kaçmakta buldular. Trenin hareket etmesinden sonra devrimci arkadaşlar gazete satışına devam ettiler ve halka sosyal-faşist saldırganların gerçek yüzünü teşhir ettiler.

Kırşehir'de de 19 Mayıs törenleri sırasında stadyumda gazetemizin satışını yapan devrimciler siyasi polis tarafından engellenmek istendi.Polisler gazetemizi satan arkadaşlara gazetenin yasal olmadığı gerekçesiyle saldırdılar ve 32 gazeteye el koydular. Devrimci arkadaşlar da gazetenin Sahibinin ve Sorumlu Yazıişleri Müdürünün belli olduğunu söyleyerek, asıl onun satışını engellemek isteyenlerin yasa dışı bir hareket içerisinde olduklarını bildirdiler. Fakat polisler gazetenin bir bölümünü alarak karakola götürdüler. Daha sonra devrimci arkadaşlar karakola giderek el konulan gazeteleri istediler. Polisler devrimci arkadaşları içeriye atmakla tehdit ettiler. Fakat devrimci arkadaşlar polisin baskı ve tehditleri karşısında yılmadılar.

* KARS Dede Korkut Eğitim Enstitüsü'nden kovulan MHP'li faşistler, Sarıkamış ilçesine yerleşmişler ve burayı istila altına almaya çalışmışlardır. Daha sonra da Sarıkamış'a yerleşen MHP'li faşistler Cevdet Gündüz, Kenan Sağlam ve Ahmet Sağsöz adlı devrimci belediye zabıtalarına saldırmışlardır. Bunun arkasından da gene devrimci bir genç arkadaş polis tarafından hunharca dövülmüştür. Polis MHP'li saldırganların yaptıklarına göz yumarak hiç bir gerekçeye dayanmaksızın devrimcileri gözaltına almıştır. Gözaltına alınan arkadaşlar iki aya yakın bir zamandan beri içeride bulunmaktadırlar.

Sarıkamış halkı gözaltına alınan devrimcilerin derhal serbest bırakılmasını ve MHP'li faşist saldırganların cezalandırılmasını ve Sarıkamış'tan çıkarılmasını istemektedir.

* GAZİANTEP Devlet Hastanesi'nde çalışan devrimci hemşireler MHP'li faşistlerin saldırısına uğramışlardır. MHP'li faşistler hastaneye taş, sopa ve silahlarla saldırmışlar, hemşirelerin bulunduğu katlara girerek devrimci hemşirelere saldırmışlardır.

Fakat Gaziantepli devrimci hemşireler faşist saldırganlara boyun eğmemişler,devrimci hemşireler ve sağlık personeli bu saldırıdan sonra daha da kenetlenmişlerdir.

* MAZGİRT halkına karşı faşist güçler yeni tertiplere girişiyorlar. Son günlerde faşist baskı kuvvetleri Deniz, Yusuf, Hüseyin yoldaşların resimlerini silmek için seferber oldular. Jandarma ve polisler ellerindeki silahlarla Mazgirt Lisesine giderek resimleri silmek istediler. Okul öğrencileri bunu protesto etmek için kısa bir konuşma yapıp dağıldılar. Daha sonra polis ve jandarma çarşıda gezen bir öğrenciyi yakaladı.Onu geri almak için öğrenciler ve halk toplandı. Jandarma saldırdı. Halktan 13 kişi yakalandı. Askeri karakolda 70 saat işkence yapıldı. Bir öğretmen, evde yokken evi basıldı.

Mazgirt köylerine karşı baskı yoğunlaştı.Kaçakları arama yaftası altında köylere baskınlar düzenlendi. Mazgirt halkı tertipleri biliyor.Paniğe kapılmıyor. Provokasyonlara karşı uyanıktır.Faşist güçlerin bütün baskı ve tertipleri boşa çıkartılacaktır.

* UŞAK'ta faşist diktatörlüğün halk üzerindeki saldırıları devam etmektedir.

Uşak Eğitim Enstitüsü'nde verilen kararlı bir anti-faşist mücadele sonunda okula gelmeyen MHP'li faşistler,sürekli saldırı ve provokasyonlar düzenlemekte ve okulu kapattırmaya çalışmaktadırlar. MHP'li faşistler okul çıkışında sürekli olarak Eğitim Enstitüsünün gece ve gündüz bölümü öğrencilerine saldırmaktadırlar. Bu saldırılar polisle birlikte düzenlenmektedir. Saldırıya uğrayan Eğitim Enstitüsü öğrencileri polis tarafından sorguya çekilmekte, gözaltına alınmaktadır. MHP'li faşistler, bunun dışında, öğretmenlerin ve öğrencilerin kaldığı evlere patlayıcı maddeler atmaktadırlar. Son bir ay içinde altı yere patlayıcı madde atılmıştır.Beş öğrenci atılan bu bombalarla yaralanmıştır

Faşist saldırılar sadece Eğitim Enstitüsüne yönelik değildir. MHP'li faşist saldırganlar Elmalıdere Mahallesine de sürekli saldırı düzenlemekte ve provokasyonlar tezgahlamaktadırlar.

Bütün bu faşist saldırı ve provokasyonlar Uşak halkını yıldıramamaktadır. Bombalı saldırılar karşısında öğretmen, veli ve öğrencilerden oluşan bir grup, Vali ve Emniyet Müdürü'ne çıkarak faşist saldırganların yakalanmasını istemişlerdir. Elmalıdere halkı da faşist saldırganları tecrit etmiştir.

* KÜTAHYA'da faşist diktatörlüğün resmi güçleri halka saldırmakta, devrimciler üzerinde işkence ve zulüm uygulamaktadır. Özellikle emekçi halkın oturduğu gecekondu mahalleleri üzerindeki polis baskısı ve saldırılar son günlerde iyice yoğunlaşmıştır.

31 Mayıs akşamı emekçi halkın ve dolmuş şoförlerinin Bahçelievler Mahallesinde kendi sorunlarını tartışmak üzere düzenledikleri toplantı polis tarafından gerekçesiz olarak basılmıştır. Faşist polisler toplantıya katılanlara coplarla azgınca saldırmışlardır. Daha sonra toplantıya katılan mahalle halkını dışarı çıkararak ikinci defa saldırmışlar ve halkın üzerine ateş açmışlardır. Hemen arkasından aynı mahallede başka bir kahvehaneyi basarak halkı feci şekilde dövmüşlerdir. Aynı saldırılar bir hafta önce de Kabak Mahallesindeki kahvehanelerde tekrarlanmıştır. Kütahya halkı bu saldırıları geri püskürtecektir.

* İSTANBUL'da 31 Mayıs'ta Sinan Cemgil'in Karacaahmet'teki mezarı başında yapılan anma toplantısından sonra gözaltına alınan 21 devrimciden 9'u mahkeme tarafından tutuklanmıştır.

Anma toplantısından sonra polis tarafından yapılan silahlı saldırı sonucunda bir devrimci kız arkadaş bacağından yaralanmış, 21 kişi de gözaltına alınmıştır. Daha sonra 1 Haziran'da mahkemeye çıkarılan bu arkadaşlardan 9'u tutuklanmış ve Paşakapısı Cezaevine gönderilmişlerdir.

Anma toplantısından sonra devrimcilere ve emekçilere saldıran faşist polisler cezalandırılmalı, tutuklanan devrimciler serbest bırakılmalıdır.

* İSTANBUL'da faşist katiller 4 Haziran'da Kocamustafapaşa'da İYDGD üyesi Zeynel Aktan'ı kurşunlamışlar ve Yaşar Bahçeli'nin ölümüne sebep olmuşlardır. Polis faşist katillerin peşine düşeceği yerde, daha önceden de birkaç kez ölümle tehdit edilen Zeynel Aktan'ı gözaltına almıştır.

Zeynel Aktan'ın babası İbrahim Aktan, gazetemize gönderdiği mektupta şunları söylemektedir:

"Katillerin eşgalleri ve isimleri savcılığa verildiği halde hiç bir sonuç alınmamış, üstelik oğlum Zeynel Aktan o günden beri 1. Şube'de gözaltında tutulmaktadır. Şubeye gittiğimde ise hakkında bana bilgi verilmiyor. İşkence altında olduğundan ve hayatından kuşku duymaktayım. Silahlı saldırıya uğrayan oğlum Zeynel Aktan bir an önce serbest bırakılmalı,kim oldukları bilinen katiller tutuklanmalıdır."